

Vabariigi Valitsuse korralduse „Viljandi muinsuskaitseala kaitsekord“ eelnõu seletuskiri

1. Sissejuhatus

Muinsuskaitseaduse § 19 lg 3 alusel on Vabariigi Valitsusel õigus tunnistada ala muinsuskaitsealaks ja kehtestada ala kaitsekord.

Viljandi muinsuskaitseala asub Viljandi maakonnas Viljandi linnas. 27. veebruaril 1973. aastal kehtestati Eesti NSV Ministrite Nõukogu määrusega nr 91 Viljandi linna ajaloolise keskuse kaitsetsoon. 31. märtsil 1995. aastal võeti vastu Viljandi ja Kuressaare vanalinna muinsuskaitseala põhimääruste ja piiride kinnitamise õigusakt. 24. juunil 2004. aastal jõustus Viljandi vanalinna muinsuskaitseala põhimäärus.

Käesoleva korralduse eelnõuga (edaspidi *eelnõu*) kehtestatakse olemasolevale muinsuskaitsealale uus kaitsekord lähtuvalt 1. mail 2019. aastal jõustunud muinsuskaitseadusest (edaspidi MuKS). MuKS § 91 lg 1 alusel kehtib enne MuKS-i jõustumist kehtestatud muinsuskaitseala põhimäärus ajani, kuni Vabariigi Valitsus tunnistab selle kehtetuks või kuni muinsuskaitseala kaitsekord kehtestatakse MuKS-es sätestatud alusel ja korras.

Korraldusega kehtestatakse muinsuskaitseala kaitsekord, millega määratakse kaitseala nimetus, kaitse eesmärk ja muinsuskaitseala ning selle kaitsevööndi piir, samuti muinsuskaitsealal asuvate hoonete väärtusklassid ja muinsuskaitseala kaitse eesmärgi tagamiseks vajalikud nõuded vastavalt muinsuskaitseala piirkondadele. Võrreldes seni kehtinud nõuetega näeb eelnõu ette suuremat paindlikkust ja leevendusi.

Kaitsekorras kasutatavaid mõisteid hooldamine, remontimine, ilme muutmine, konserveerimine ja restaureerimine kasutatakse neile MuKS §-s 7 omistatud tähenduses. Mõisteid ümberehitamine ja ehitamine kasutatakse ehitusseadustiku (edaspidi EhS) §-s 4 antud tähenduses. Kinnistuna käsitletakse maatükki/maaüksust, mis on vajalik ehitise teenindamiseks ja määratud kinnistusregistris. Kui mõisteid on sisustatud erinevalt või vastuoluliselt, lähtutakse MuKS-est kui EhS-u ja maaparandusseaduse eriseadusest. Eelnõu teksti ja lisade (kaartide) vastuolu korral lähtutakse eelnõu tekstist.

Korralduse eelnõu ja seletuskirja on koostanud Muinsuskaitseameti ehituspärandi nõunik-analüütik Laura Ingerpuu (laura.ingerpuu@muinsuskaitseamet.ee; +372 53 419 385), Viljandimaa nõunik Anne Kivi (anne.kivi@muinsuskaitseamet.ee; +372 51 24 245), kaitsekorralduse spetsialist (arheoloogia) Helena Kaldre (helena.kaldre@muinsuskaitseamet.ee; +372 58 875 384) ja arheoloogia nõunik Liivi Varul (liivi.varul@muinsuskaitseamet.ee; +372 53 026 912). Eelnõu valmimisele töötasid kaasa Muinsuskaitseameti peadirektori 23.08.2021 käskkirjaga nr 1.1-5/50-A moodustatud Viljandi muinsuskaitseala kaitsekorra koostamise töörühma liikmed: Kalvi Märtn (Viljandi Linnavalitsus, abilinnapea), Olav Remmelkoor (Viljandi Linnavalitsus, peaarhitekt ja arhitektuuriameti juhataja), Leele Välja (töörühma liikmeks kutsutud ekspert, arhitektuurialajaloolane), Margit Aule (töörühma liikmeks kutsutud ekspert, arhitekt), Laura Ingerpuu (Muinsuskaitseamet, ehituspärandi nõunik-analüütik) ja Anne Kivi (Muinsuskaitseamet, Viljandimaa nõunik). Lisaks aitasid kaasa Monika Vestman (Viljandi Linnavalitsus, kultuuriväärtuste spetsialist ja töörühma assistent), Ditmar Martinson (Viljandi

Linnavalitsuse liige) ja Kaire Tooming (Muinsuskaitseamet, ehituspärandi kaitsekorralduse juht). Töörühma juhtis Laura Ingerpuu.

Kultuuriministeeriumist eelnõule ja seletuskirjale kaasa aidanud muinsuskaitseõunik Liina Jänes (liina.janes@kul.ee; +372 62 82 381) ning õigusõunik Helen Kranich (helen.kranich@kul.ee; +372 62 82 231).

2. Viljandi muinsuskaitseala vastavus riikliku kaitse eeldusele ja riikliku kaitse põhjendus

MuKS § 9 lg 1 kohaselt on muinsuskaitseala riigi kaitse alla võetud kultuuriväärtusega maa-ala, ajalooline asula või selle osa või inimese ja looduse koosmõjul väljakujunenud kultuurmaastik. Viljandi muinsuskaitseala on väga kõrge kultuuriväärtusega. Praeguse Viljandi linna ajalugu ulatub muinasaega, mil tänase Huntaugu mäele rajati viikingiaegne asula.

MuKS § 9 lg 2 kohaselt võib muinsuskaitseala koosneda ühest või mitmest perioodist pärit hoonetest ja rajatistest koos arheoloogilise kultuurikihi, loodusobjektide, tänavavõrgu, teede, kõlvikute ning hoonestus- ja krundistruktuuriga. Viljandi muinsuskaitseala koosneb mitmest perioodist pärinevatest hoonetest ja rajatistest, keskaega ulatuvast tänavavõrgust ja hoonestusstruktuurist, muinasaega ulatuvast arheoloogilisest kultuurikihist ning ajaloolistest haljasaladest.

MuKS § 10 lg1 kohaselt on riikliku kaitse alla võtmise eelduseks, et kultuuriväärtusega asi või maa-ala esindab Eesti ainelise kultuuripärandi väärtuslikumat osa, millel on teaduslik, ajalooline, kunstiline või muu kultuuriväärtus või mille säilitamise kohustus tuleneb rahvusvahelisest lepingust.

Muinsuskaitsealade kui ajalooliste linnamaastike kaitse lähtub ja seostub järgmiste rahvusvaheliste konventsioonidega:

1) Ülemaailmse kultuuri- ja looduspärandi kaitse konventsioon¹ (jõustus Eestis 27.01.1995) käsitleb kogu kultuuripärandit – mälestisi, nende kogumeid ja vaatamisväärseid paikkondi, sealhulgas ajaloolisi linnamaastikke² ning rõhutab, et kohustus kindlustada riigi territooriumil asuva kultuuri- ja looduspärandi väljaselgitamine, kaitse, säilitamine, populariseerimine ja edasiandmine tulevastele põlvetele lasub eelkõige osalisriigil.

2) Arheoloogiapärandi kaitse Euroopa konventsioon³ (jõustus Eestis 1996. aastal) keskendub arheoloogiapärandile, mis on inimkonna ajaloo tundmise seisukohalt määrava tähtsusega, kuid samas tõsisel ohus ohtrate planeerimiskavade, loomulike riskide, salajaste ja mitteteaduslike kaevamiste ning avalikkuse ebapiisava teavitamise tõttu. Leitakse, et arheoloogiapärand kui Euroopa kollektiivse mälu allikas ning ajaloolise ja teadusliku uurimistöö vahend säilib paremini, kui see peegeldub linna- ja maa-alade planeerimises ning kultuuripoliitikas. Selleks võetakse keskkonda mõjutavate projektide hindamisel ning otsuste tegemisel arvesse arheoloogilisi leiupaiku ja nende ümbrust ning kaasata arheoloogid planeerimiskavade koostamisse. Konventsiooni põhimõtteid on rakendatud kaitsekorra väärtuste ja põhimõtete sõnastamisel ja nõuete seadmisel.

¹ Ülemaailmse kultuuri- ja looduspärandi kaitse konventsioon, <https://www.riigiteataja.ee/akt/13118943>.

² UNESCO ajaloolist linnamaastikku käsitlev soovitus, vastu võetud 10.11.2011 UNESCO peakonverentsil https://unesco.ee/public/Recommendation_on_Historic_Urban_Landscape_tolge_EST.pdf.

³ Arheoloogiapärandi kaitse Euroopa konventsioon, <https://www.riigiteataja.ee/akt/13089481>.

3) Euroopa arhitektuuripärandi kaitse konventsioon⁴ (jõustus Eestis 01.03.1997) rõhutab, et kultuuriväärtuslike objektide väljaselgitamiseks ja kaitsmiseks tagatakse nende kaitse alla võtmine ning arhitektuuripärandi kaitseks rakendatakse seaduslikke abinõusid, mille eesmärgiks on kultuuriväärtuslike objektide autentsel kujul säilimine. Lisaks on konventsioonis toonitatud, et muinsuskaitseelised põhimõtted peavad aitama kaasa arhitektuuripärandi objektide kasutatavusele tänapäeva vajadustest lähtudes ning tagama ajalooliste hoonete (taas)kasutuse. Viljandi muinsuskaitseala kaitsekord toetab konventsioonist tulenevaid põhimõtteid, kuna sellega tagatakse riiklikult olulise linnalise ehituspärandi kaitse. Samuti on kaitsekorras sisalduvate põhimõtete, nõuete ja levenduste sätestamisel lähtutud põhimõttest, et need mh toetaksid muinsuskaitseala ja sellel asuvate kultuuriväärtuslike hoonete kasutamist tänapäeva vajadustest lähtuvalt.

4) Euroopa maastikukonventsioon⁵ (jõustus Eestis 01.06.2018) käsitleb nii looduslikke kui ka linnalisi, nii silmapaistvalt väärtuslikke ja nõ igapäevamaastikke kui ka täiesti kahjustatud maastikke. Kõiki maastikke peetakse oluliseks, sest mis tahes maastik kujutab endast sealsete inimeste eluruumi ja on seetõttu oluline olenemata selle seisundist. Enamus eurooplasi elab suuremates või väiksemates linnades, mille maastike kvaliteet mõjutab nende elu. Konventsioon rõhutab, et maastik on tervik ja sellega arvestatakse ruumilise planeerimise otsuste tegemisel. Nendest põhimõtetest on lähtutud ka kaitsekorra eesmärgi, väärtuste ja põhimõtete sõnastamisel ning nõuete seadmisel.

5) Kultuuripärandi väärtuse kohta ühiskonnas käsitlev Euroopa Nõukogu konventsioon ehk niinimetatud Faro konventsioon⁶ (jõustus Eestis 01.08.2021) rõhutab, et kultuuripärand on ühiskonna jaoks väärtuslik ressurss, mis on kestliku arengu loomulik osa ning tegeleb väärtustega, mida inimesed pärandile omistavad. Konventsiooni keskne mõte on igäihe õigus saada osa kultuuripärandist, sellega kaasnev vastutus kultuuripärandi ees on nii individuaalne kui ka kollektiivne. Muinsuskaitseala on ajalooline linnatumik, kus kultuuripärand tõstab inimeste elukvaliteeti ja mitmekesistab elukeskkonda ning on loometegevuse allikaks ja kestliku arengu osa. Kultuuriajaloolise linna keskkonna hoidmine ja mitmekesine kasutus annab võimaluse saada osa kultuuripärandist nii neil, kelle jaoks on see argine keskkond elamiseks ja töötamiseks kui ka neil, kes külastavad seda turistina puhkamise ja pärandirikkast linnaruumist osa saamise eesmärgil. Kaitsekordade koostamise protsess on toimunud dialoogis avalikkusega, laiema pärandikogukonnaga – ühiselt on sõnastatud muinsuskaitseala väärtuseid ning läbi räägitud kaitseala eesmärk ning põhimõtteid ja nõuded kultuuriväärtusliku keskkonna hoidmisel ja arendamisel.

Viljandi muinsuskaitseala vastavust riikliku kaitse eeldusele hinnati kultuuriministri 15.05.2019 määruses nr 23 „Mälestise liikide ja muinsuskaitseala riikliku kaitse üldised kriteeriumid ning muinsuskaitsealal asuvate ehitiste väärtusklassid“ (edaspidi määrus nr 23) sätestatud kriteeriumitest lähtudes. Määruse nr 23 §-s 2 on sätestatud riikliku kaitse üldised kriteeriumid, milleks on selektiivsus, originaalsubstantsi säilivus ja tehniline seisukord. Määruse nr 23 §-s 9 on sätestatud muinsuskaitseala riikliku kaitse eelduse hindamise kriteeriumid: säilinud on ajalooline keskkond, mälestiste ja/või väärtuslike ehitiste ja muude inimhõlpsel kujunenud objektide kontsentratsioon maa-alal, arheoloogiline kultuurikiht ja selles säilitamist väärivad ehituskonstruksioonid, -detailid või -elemendid, traditsioonilised

⁴ Euroopa arhitektuuripärandi kaitse konventsioon, <https://www.riigiteataja.ee/akt/13089076>.

⁵ Euroopa maastikukonventsioon, <https://www.riigiteataja.ee/akt/228022018001>.

⁶ Kultuuripärandi väärtust ühiskonnas käsitlev Euroopa Nõukogu raamkonventsioon, <https://www.riigiteataja.ee/akt/218052021003>.

maastikud, sealhulgas alale iseloomulikud haljastusviisid ja haljasalad, avatud maastikud, väärtuslikud loodusobjektid ja maastikuelemendid ning terviklikkus.

Viljandi muinsuskaitseala vastab kõigile riikliku kaitse hindamise üldkriteeriumitele:

1) Selektiivsus

1973. aastal moodustati Viljandi ajaloolise keskuse kaitsetsoon, mis hõlmas Viljandi linnamüüri piiratud keskaegse linnasüdamiku koos ordulinnuse varemetega ning endise Viljandi mõisasüdame koos Viljandi järve äärsel haljasstruktuuriga. Hiljem, Eesti Vabariigi aegsete põhimäärustega 1995. ja 2004. aastal on täpsustatud muinsuskaitseala eesmärki, piire ja kitsendusi. Muuhulgas liideti 2004. aastal muinsuskaitseala koosseisu Huntaugu muinasasula ala, mis lähtus 2001. aastal avastatud muinasaegsest asulakohast Huntaugu mäel. Viljandi muinsuskaitseala põhiväärtusteks on läbi ajastute kujunenud linnaehituslik tervik, sealhulgas ajalooline tänavavõrk ja kvartalid, krundi- ja hoonestusstruktuur, ajaloolised üksikhooned, hoovid ja linnaruumi kujundavad elemendid, katusemaastik, arheoloogiline kultuurkiht, maastiku- ja pinnavormid ning ajaloolised haljasalad.

Eestis on 12 riiklikku muinsuskaitseala. 11 muinsuskaitseala hõlmavad ajaloolised linnasüdamikud koos külgneva eeslinna ala ja arheoloogilise kultuurkihiga ning üks muinsuskaitseala hõlmab maastikku koos selle asustusalaadega. Enamiku linnaliste muinsuskaitsealade tunnuseks on linnaehitusajalugu alates keskajast kuni 20. sajandi I pooleni. Viljandi muinsuskaitseala iseloomustab hoonestuse mitmekihilisus, millest mõni on Viljandile ainuomane. Viljandis on säilinud märkimisväärsel hulgal puit- ja telliskivihooned, mille 18. sajandi lõpu või 19. sajandi alguse päritolu on tänaseni selgesti loetav. Võrreldes teiste linnaliste muinsuskaitsealadega ja Eesti linnadega üleüldiselt, siis leidub ka nendes 18. sajandi lõpu või 19. sajandi alguse puithooned, kuid Viljandis on selliseid hooned säilinud märkimisväärselt rohkem. Täiesti ainuomase ilme, võrreldes teiste Eesti linnadega, annab Viljandile historitsistliku tellisarhitektuuri rohkus. Kuigi tellishistoritsismi leidub ka Tartus, Pärnus, Valgas ja vähem mujal, siis sedavõrd suures kontsentratsioonis ja mahulise varieeruvusega ei ole seda kusagil mujal. Viljandis moodustab tellishistoritsism selgelt hoomatava võrgustiku üle terve 19. sajandi lõpuks välja ehitatud linnaruumi.⁷ Lisaks rikastavad Viljandi muinsuskaitseala hoonestuskihte 19. sajandist pärinevaid klassitsistlikke ja neostiilis kivihooned, Viljandi mõisakompleksi hooned, heimatstiili sugemetega ja juugendlikud hooned ning 1930. aastate funktsionalismimõjudega arhitektuur. Lisaks on muinsuskaitsealal ka üksikuid silmapaistvaid tööstushooned ja nõukogudeaegsed ehitisi.

Võrreldes teiste linnaliste muinsuskaitsealadega on Viljandi eripärane ka märkimisväärselt suurema arheoloogilise kultuurikihi poolest. Viljandi muinsuskaitseala arheoloogilise kultuurkihiga alad ulatuvad lisaks linnakindlustustega piiratud keskaegse vanalinnast ja ordulinnuse varemetest väljapoole ning hõlmavad ka osaliselt nende aladega külgnevat uuslinna ala, samuti endise Viljandi mõisasüdame ning Huntaugu piirkonna koos järve äärsel ajaloolise haljasalaga.

2) Originaalsubstantsi säilivus

Viljandi muinsuskaitsealal on originaalsubstantsi säilinud rikkalikult muinasajast kuni tänapäevani. 1999. aastal avastati Viljandis Huntaugu alal muinasaegne asulakoht, millest on säilinud hajusalt paiknevad asustusjäljed – sh vähemalt üks tulease ja oletatav hoonejäänus. Arheoloogilist kultuurkihti on säilinud suurel määral nii Viljandi ordulinnuse, linnakindlustuste

⁷ Välja, Leele. Viljandi vanalinna muinsuskaitseala inventeerimise aruanne. Tallinn, 2021. Lk 5-9.

ja vallikraavide näol kui ka väiksemate aladena vanalinna ümbruses. Hästi on säilinud Viljandi keskaegne kihistus. Keskaegset linnaruumi iseloomustavad keskse turuplatsi ümber koondunud kitsad tänavad, mis on säilinud tänaseni. Viljandis vanim säilinud hoonestus pärineb 18. sajandist. Väga hästi on püsima jäänud 19. sajandi hoonestuskiht, mida täiendavad hilisemal ajal püstitatud ehitised. Säilinud on kolm ajaloolist parki, Lossipark, mõisapark ja Sõbrapark ning Viljandi järve äärsed haljasalad, mis olid ajalooliselt kasutuses heina- ja karjamaadena.

3) Tehniline seisukord

Tehnilist seisukorda saab hinnata eelkõige hoonete tehnilise seisukorra alusel. Enamik Viljandi muinsuskaitseala hoonestusest on kasutuses ja kasutatavad ka tulevikus.

Viljandi muinsuskaitseala vastab samuti määrusega nr 23 „Mälestise liikide ja muinsuskaitseala riikliku kaitse üldised kriteeriumid ning muinsuskaitsealal asuvate ehitiste väärtusklassid“ kehtestatud muinsuskaitseala kriteeriumitele:

1) säilinud on ajalooline keskkond – annab tunnistust aja jooksul toimunud asustus-, arhitektuuri- ja kultuuriajaloolistest ning ühiskondlikest protsessidest. Ajalooline asustumusmuster, tänavate ja/või kruntide või kõlvikute struktuur on maa-alal hästi loetav;

Viljandi linna alguspunkt, viikingiaegne asulakoht, on säilinud Huntaugu piirkonnas. Kuigi see ei ole eksponeeritud, annab ka asulakohast kogutud teave tunnistust aja jooksul toimunud asustus- ja kultuuriajaloo kohta. Hästi tajutav on Viljandi keskaegne kihistus ordulinnuse, vallikraavide ja osaliselt eksponeeritud linnamüüri ning keskajast pärineva tänavavõrgu ja hoonestusstruktuuri näol. Ajaloolisest linnastruktuurist on Viljandi vanalinna muinsuskaitsealal kõige väärtuslikumad ajaloolised tänavad ning kvartalid, mis on kujunenud 17. sajandi lõpus.

Linna tuumiku moodustab vanalinn, mis oli ajalooliselt linnamüüri ja vallikraavidega ümbritsetud. Vanalinnas on esindatud valdavalt 19. sajandist pärinev hoonestus, millest suur osa on tellishistoritsistlikud kahekorruselised äri- ja elamuhooned. Viljandis leidub ka hooneid, mis annavad tunnistust jõukamast linnakodanike kihist – aadlielamud ja linnavillad. Viljandi linna omaaegset jõukust ja suurlinlikust peegeldavad ka kolme- ja neljakorruselised kivist äri- ja elamuhooned, mis on valdavalt püstitatud 20. sajandi esimesel poolel. Viljandis on aga säilinud märkimisväärsel hulgal nii heimatstiili sugemetega kui puhta konstruktiivse juugendi võtetega ilmestatud elamuid ja ärihooneid, mis on samuti püstitatud 20. sajandi esimeses pooles. Viljandi vanalinna ümber kujunenud uuslinna ala arhitektuuri- ja kultuuriajaloo kohta annavad tunnistust valdavalt kahekorruseliste puidust kortermajadega tänavad. Omaette kihistuse moodustab 1930. aastate funktsionalismimõjudega arhitektuur. Keskaegse vanalinna alal ja sellega külgneval uuslinna alal on seda küll suhteliselt vähe, kuid samas on mitmel juhul tegemist oluliste märgiliste hoonetega. Silmapaistvaimad nende hulgas on vana raekoja müüridele ehitatud Viljandi raekoda (Johannes Fuks, 1931) ja 1939. aastal valminud esindustraditsionalistlik Viljandi hotell-restoran EVE (Esimene Viljandi Esinduslokaal), mille kavandas Eugen Sacharias. Viljandi muinsuskaitsealal on esindatud ka nõukogudeaegne kihistus, seda küll vähesel määral. Muinsuskaitsealale on püstitatud ka mitmeid kaasaegseid ehitisi, mis küll iga konkreetse objekti puhul ei ole muinsuskaitsealale lisaväärtust andvad, kuid on selgesti eristatavad ning ühiskondlikest protsessidest tunnistust andvad.

Viljandi muinsuskaitseala vastab säilinud ajaloolise keskkonna kriteeriumile.

2) mälestiste ja/või väärtuslike ehitiste ja muude inimõlul kujunenud objektide kontsentratsioon maa-alal – ajalooliselt väljakujunenud arhitektuuritraditsiooni (arhitektuuristiil, ehitismahud ja nende liigendus, ehitus- ja viimistlusmaterjalid, arhitektuursed ja linnaruumi elemendid ning väikevormid) domineerimine maa-alal;

Viljandi muinsuskaitsealal on kultuurimälestiseks tunnistatud 24 ehitist. 2021.-2022. aastal läbi viidud hoonestuse ülevaatusel leidsid kaitsekorra koostamise töörühma liikmed, et muinsuskaitseala umbes 600. hoonest on kultuuriväärtuslikke (A- ja B-kaitsekategooria hooneid) rohkem kui pool. C-kaitsekategooria hooneid kaardistati ligikaudu 270. Kuna suur osa C-kaitsekategooria hooneteks on väiksemad abihooned (kuurid, garaažid, elektrialajaamad jms). Ülevaatus näitas, et Viljandi muinsuskaitsealal on mälestiste ja väärtuslike ehitiste kontsentratsioon väga kõrge.

Muinsuskaitseala kihistustest olulisimad ehk kohatunnetust loovad ehitised vanalinna alal on eelkõige 18.-19. sajandi puitklassitsistlikud ja tellishistoritsistlikud hooned, samuti 20. sajandi esimesel poolel püstitatud äri- ja elamuhooned, ajaloolised tööstus- ja laohooned, vähesed stalinistlikud ja kaasaegsed ehitised. Lisaks on väärtuslikud Viljandi ajaloolised haljasalad, ajalooline turuplats, ordulinnuse varemed ja linnakindlustuste säilinud osad ning muud linnaruumi kujundavad elemendid.

Väärtuslike ehitiste jm objektide kontsentratsiooni kriteerium on täidetud.

3) arheoloogiline kultuurikiht ja selles säilitamist väärivad ehituskonstruksioonid, -detailid või -elemendid.

Viljandi linna ajalugu ulatub muinasaega. 1999. aastal avastati Viljandis Huntaugu alal muinasaegne asulakoht, millest on säilinud hajusalt paiknevad asustusjäljed – sh vähemalt üks tulease ja oletatav hoonejäänus. Arheoloogilist kultuurikihti on säilinud suurel määral nii Viljandi ordulinnuse, linnakindlustuste ja vallikraavide näol kui ka väiksemate aladena vanalinna ümbruses. 1999. aastal tuvastati, et arheoloogilist kultuurikihti leidub Viljandi ordulinnusest lõuna poole jäävatel küngastel (Viljandi Suusahüppemäe piirkonnas), samuti on kultuurikiht leitud vallikraavi vastasküljel, ripsilla läänepoolse otsa juures. Tegemist on kahe eriaegse sündmuse tulemustega: muinasaegne asustusüksus ordulinnusest lõuna pool ning 13. sajandi piiramisrajatised linnuse lõuna- ja lääneküljel.

Viljandi linnamüüri ümbritsetud alal on kultuurikihi esinemist alates 1989. aastast pidevalt uuritud, mistõttu saab tõdeda, et kultuurikiht on levinud kogu linnamüüri ümbritsetud alal, tõenäoliselt on see hävitatud vaid suuremahuliste uusehitiste all. Linna kujunemine on alanud 13. sajandi teisel veerandil, linnamüüri rajamine on dateeritud sajandi viimasesse kolmandikku või 14. sajandisse. Linna põhjaküljel leidub arheoloogilist kultuurikihti Tallinna, C. R. Jakobsoni, Lossi, Posti ja Kodu tänavatega piiritletud alal. Viljandi ordulinnusega seonduvaid arheoloogilisi ladestusi võib olla säilinud linnuse nõlvadel ning Ranna pst ja Pika tn ristmiku lähedal leitud keskaegne sillutisekatke lubab oletada, et selle tee siht võis olla selles piirkonnas tõenäoliselt asunud linna kesk- ja varauusaegne sadamakoht, mida küll leitud ei ole. Arheoloogiliselt tundlik ala on ka Hariduse tn, Valuoja, Vaksali tn, Kaalu tn ning Tallinna tänavaga piiritletud ala. Oluline on Katariina kabeli (keskaegne matmisala) asukoht, mis sai 1907.–1908. aastal kaevetööde põhjal lokaliseeritud, kuid selle täpne asukoht tänapäeva maastikul ei ole teada.

Viljandi muinsuskaitseala vastab arheoloogilise kultuurikihi kriteeriumile.

4) traditsioonilised maastikud, sealhulgas alale iseloomulikud haljastusviisid ja haljasalad, avatud maastikud, väärtuslikud loodusobjektid ja maastikuelemendid;

Viljandi linn asub muistse ürgoru pervel ja Viljandi järveäärsel seljandikul, mistõttu on selle iseloomulikuks jooneks reljeefsus ja järskude tõusude ja langustega tänavad, kus kohati on kõnniteedki trepiastmetena vormistatud, et langus jalakäija jaoks liiga järsk ei oleks. Viljandi reljeefsus on hästi tajutav ka muinsuskaitseala lõunaosasse jäävatel aladel, Valuoja ja Huntaugi mäe piirkonnas. Lisaks reljeefile on Viljandi traditsioonilises maastikus oluline ka järv, vaated järvele ja järvelt.

Erinevalt Eesti suurematest linnadest ei rajatud Viljandile kunagi bastionaalset kaitsevööndit ning seetõttu puudub Viljandis ka Euroopas laialt levinud haljasala ümber keskaegse vanalinna, mis rajati just nimelt bastionaalsete kindlustuste asemele. Viljandi kindlustusvööndis on siiski säilinud ning osaliselt rajatud haljasalad endise põhjapoolse ja kagupoolse vallikraavi ümbruses.

Viljandi muinsuskaitseala haljasalad on erineva kujunemislooga ja erineva vanusega. Vanimateks haljasaladeks saab vanemate linnakaartide ja 19. sajandi lõpu mõisakaardi alusel lugeda siiani säilinud haljasaladest järgmisi: Lossipark, Viljandi mõisapark, Viljandi järve äärne ajalooline haljasala ja Sõbrapark. Linna kõige olulisem haljasala, Lossipark on Viljandi visiitkaart ning pärineb linna vanimast kihistusest – linnuse hävimise järel 17. sajandil tekkinud varieeruv maastik, varemend ning istutatud ja isetekkeline kõrg- ja madalhaljastus. Ajaloolise tähtsusega on ka Viljandi järve äärne haljasala, mis oli juba keskajal kasutusel heina- ja karjamaana ning 20. sajandi algusest täitnud puhkeala funktsiooni.

Uuemad ajaloolised haljasalad rajati 19. sajandi teisest poolest kuni II maailmasõjani. Pärast II maailmasõda tekkinud haljasalad peegeldavad eelkõige sõjapurustusi. Lisaks avalikele haljasaladele leidub Viljandi muinsuskaitsealal ja selle kaitsevööndis ohtralt erakruntidel aedu. Viljandi muinsuskaitseala vastab traditsiooniliste maastike kriteeriumile.

5) terviklikkus – hoonestus moodustab tervikliku linnaehitusliku kogumi ja miljöö, on tajutav tervikuna ning moodustab tähenduslikult seotud keskkonna

Viljandi muinsuskaitseala hoonestus moodustab üldjuhul tervikliku linnaehitusliku kogumi. Vanalinna osas, mis on olnud keskaegne linnamüüri piiratud linnaala, on hästi tajutav vanalinnalik miljöö kitsaste munakivisillutistega tänavate ning madala hoonestusega. Vaatamata sellele, et vanalinna hoonestus pärineb valdavalt 19. sajandist ja hilisemast ajast on tegemist tähenduslikult seotud keskkonnaga, millega on tihedalt seotud ka Viljandi Lossipark ordulinnuse varemendega. Hoonestuslikult pisut eraldiseisvama osa moodustavad endise Viljandi mõisa hooned, kuid aja- ja kultuurilooliselt on need tihedalt seotud nii vanalinna kui ka uuslinnaga, mis kujunes mõisale kuulunud aladel ning mis linnale 18. sajandi lõpus tagastati. Vanalinnaga külgnev uuslinna hoonestus moodustab samuti tervikliku linnaehitusliku kogumi valdavalt puidust ja tellistest kortermajadega. Samuti on kogu linnakeskkonnaga tähenduslikult seotud villade ala järve astangul, kuhu jõukamad linnakodanikud maalilise vaatega häärbereid püstitasid.

Viljandi muinsuskaitseala vastab terviklikkuse kriteeriumile.

3. Kaitsekorra kehtestamise kaalutlused

Aineline kultuuripärand on taastumatu ressurss ja oluline avalik hüve ning selle säilimine on oluline avalik huvi, mille tagamiseks on MuKS-ga sätestatud avalik-õiguslikud piirangud. Muinsuskaitsealised piirangud mõjutavad eelkõige Põhiseaduse §-s 32 sätestatud omandipõhiõigust, mille kohaselt on igaühel õigus enda omandit vabalt vallata, kasutada ja käsutada. Muinsuskaitsealised avalik-õiguslikud piirangud võivad üheaegselt mõjutada nii omaniku õigusi kui kohustusi, seades nendel kinnistutel omandiõiguse realiseerimisele MuKS-st tulenevad kitsendused. Muinsuskaitsealised piirangutel võib omaniku õigustele olla ka soodne mõju, olles suunatud kinnisasjade ja neil paiknevate ehitiste kaitsmisele ja säilitamisele, sealhulgas säilitades omandi väärtused sellele sobivas keskkonnas. MuKS § 3 lg 8 alusel lähtutakse MuKS alusel mälestisele ja muinsuskaitsealale suunatud riiklikes tegevustes avalike huvide ning igaühe õiguste ja vabaduste tasakaalustatuse ning proportsionaalsuse põhimõttest.

Kitsenduste ehk piirangute proportsionaalsuse hindamisel hinnatakse selle sobivust, vajalikkust ja mõõdukust. Sobiv on abinõu, mis soodustab piirangu eesmärgi saavutamist, kuid kaitseb riigipoolse tarbetu sekkumise eest. Vajalikkuse hindamisel hinnatakse, kas sama eesmärki on võimalik saavutada sama efektiivse, kuid vähem põhiõigusi riivava alternatiivse lahendusega. Mõõdukuse üle otsustamiseks kaalutakse ühelt poolt põhiõigusse sekkumise ulatust ja intensiivsust ning teiselt poolt piirangu eesmärgi tähtsust. Riigikohus on rõhutanud, et piirang on proportsionaalne, kui see on saavutatava eesmärgi suhtes sobiv, vajalik ja mõõdukas (vt näiteks [RKPJKo 17.04.2012, 3-4-1-25-11, p 39](#)). Riigikohus selgitas, et abinõu on vajalik, kui eesmärki ei ole võimalik saavutada mõne teise isikut vähem koormava abinõuga, mis on vähemalt sama efektiivne kui esimene ([RKPJKo 26.03.2009, 3-4-1-16-08, p 29](#)). Piirangu mõõdukuse üle otsustamisel kaalutakse ühelt poolt legitiimse eesmärgi olulisust ja teisalt piirangu intensiivsust koormatud kinnisasjade omanike jaoks ([RKPJKo 17.04.2012, 3-4-1-25-11, p 42](#)).

Piirangud peavad olema vajalikud, täitma eesmärki ning olema mõõdukad kaitstava hüve säilimise ehk eesmärgi saavutamisel. Kaitsekorraga seatavate nõuete ja piirangute eesmärk on muinsuskaitseala väärtuste säilimine ja muinsuskaitseala kestlik (säastev, jätkusuutlik) areng.

Kaitsekord kehtib koostoimes muinsuskaitseadusega. Kaitsekorraga määratakse muinsuskaitsealal kehtivad üldised nõuded, mis on aluseks kavandatavate tegevuste lubatavuse hindamisel ning omanike huvide väärtuslikku keskkonda sobitamisel. Seatavad nõuded kohustavad kaasama kavandatavasse tegevusse Muinsuskaitseametit juhul, kui see tegevus võib omada mõju kaitstavale väärtusele, sealhulgas seada ohtu selle säilimise või muuta säilimiseks soodsaid tingimusi.

Muinsuskaitseala kaitse eesmärk on Viljandi ajaloolise linnatuumiku ja seda ümbritseva kultuuriväärtusliku keskkonna ning arheoloogilise kultuurikihi säilitamine, ajastu- ja kohatunnetust loovate väärtuste esiletoomine, hoonete kasutuses hoidmine ning linnaruumi kestlik areng. See on ülekaalukas avalik huvi, mis on legitiimne eesmärk omandipõhiõiguse ja ettevõtlusvabaduse piiramiseks.

Muinsuskaitsealal säilinud väärtuste kaitsmiseks rakendatava abinõu sobivuse üle otsustamisel hinnatakse, kas see soodustab piirangu eesmärgi saavutamist ning kaitseb riigipoolse ebamõistliku sekkumise eest. Muinsuskaitseala suhtes riikliku kaitse kehtestamine ja tegevustele kitsenduste seadmine aitab muinsuskaitseala kui kultuuriväärtuslikku keskkonda säilitada. Seega aitab kaitsekorra kehtestamine kaasa eesmärgi saavutamisele, mistõttu saab seda pidada sobivaks.

Abinõu on vajalik, kui eesmärki ei ole võimalik saavutada mõne teise isikut vähem koormava abinõuga, mis on vähemalt sama efektiivne. Kaitsekorra regulatsiooni eesmärgi (kultuuriväärtuste säilimine) täitmiseks ei ole muid vähemalt sama efektiivseid, kuid isikuid vähem koormavaid meetmeid. Riikliku muinsuskaitseala kehtestamisega sarnase meetmena on alates 2003. aastast võimalik kehtestada planeerimisseaduse alusel miljööväärtuslike hoonestusalasid, kuid nende haldamises on väljakujunenud väga erinevaid praktikaid. Arvestatakse, et ala miljööväärtuslikuks tunnistamise õigus on vaid kohaliku omavalitsuse üksusel ning seega sõltub miljööväärtuslike alade väärtustamine ja kaitse sisustamine, st kitsenduste kehtestamine ning ala haldamine, täielikult kohaliku omavalitsuse üksuse poliitikast ja selle muutlikkusest. Kultuuriväärtusliku keskkonna haldamine nõuab spetsiifilisi ekspertteadmisi, mis ei ole alati kohaliku omavalitsuse üksuses piisavalt tagatud. Kohaliku tasandi kaitse meetmete rakendamine miljööväärtusliku alana võimaldab väärtustada alasid ja

paiku, mille riiklik kaitsmine ei ole vajalik ja mis omavad tähtsust ennekõike kohalikus kontekstis. Miljöövärtusliku hoonestusala puhul ei ole võimalik rakendada kultuuriväärtuste kaitseks muid meetmeid peale ehitusseadustikus sätestatu (sh puudub alus nõuda ehitiste uuringuid, koostada enne projekteerimist muinsuskaitse eritingimusi või võrreldava põhjalikkusega kultuuriväärtusi kaitsvat dokumenti, nõuda eelprojektist täpsemat restaureerimisprojekti või muinsuskaitsele järelevalvega võrreldavat järelevalvet tööde ajal). Samuti nähtub Riigikohtu praktikast, et kohaliku tasandi ja riikliku tasandi kaitse eesmärgid ei ole ühesugused ([RKHKo 30.05.2019, 3-17-563, p9](#)). Arvestades eeltoodut ja asjaolu, et Viljandi muinsuskaitseala puhul on tuvastatud vastavus riikliku kaitse eeldusele, ei saa pidada miljöövärtuslikku hoonestusala piisavaks meetmeks selle säilimise tagamiseks.

Abinõu mõõdukuse üle otsustamiseks kaalutakse iga kord ühelt poolt isikutele antud õigusesse sekkumise ulatust ja intensiivsust, teiselt poolt aga eesmärgi tähtsust. Kaitsekorra kehtestamisega kaasnevad kitsendused omandiõigusele, millega seatakse omandi kasutamisele piirangud. Samas arvestatakse, et Viljandi vanalinn on olnud riikliku kaitse all alates 1973. aastast ja praegu kehtib alal Viljandi vanalinna muinsuskaitseala põhimäärus, millest on seni tulenenud piirangud kinnisasjade kasutamisele. Piirangud ei muuda kinnisasjade senist sihtotstarbelist kasutamist võimatuks ega raskenda seda oluliselt, mistõttu ei saa seatavaid piiranguid pidada intensiivseteks. Samuti on alal kinnisasju omavad isikud kaasatud kaitsekorra kehtestamise menetlusse, mis annab neile võimaluse oma huvide kaitsmiseks ja seisukohtade esitamiseks juba enne kaitsekorra kehtestamist. Seega aitab kaitsekorra kehtestamine kaasa eesmärgi saavutamisele seadmata samas isikutele senisest intensiivsemaid piiranguid.

Kultuuripärandi säilimine on oluline avalik huvi, mille üheks tähtsamaks eelduseks on järjepidevus. Kultuuripärandi säilimisest kasusaajaks on kõik alal asuvate kinnisasjade omanikud, kelle vara väärtus sõltub muinsuskaitseala kui elukeskkonna väärtuste säilimisest. Lisaks kinnisvara omanikele on kasusaajateks ka teised linnaelanikud, ettevõtjad ja linna külastajad, kelle jaoks on hästi säilinud linna külastamine oluliseks sihtkohaks.

Muinsuskaitseala kehtestamise asemel teiste õiguslike võimaluste kasutamine eeldaks, et muinsuskaitsealaks olemise eeldused on lõppenud. Riikliku kaitse eeldusele vastavuse hindamine näitas, et muinsuskaitseala vastab kõigile eeldustele. Seetõttu arvestades MuKS-st tulenevat regulatsiooni ja senist järjepidevust kultuuripärandi säilitamisel, saab kaitsekorra kehtestamist pidada igakülselt põhjendatuks ja proportsionaalselt vajalikuks valikuks.

Proportsionaalsusele lisaks on kaalutud kitsenduste ulatust ja nende leevendamise võimalikkust. Eelnõu koostamisel seati eesmärgiks vähendada seniseid kitsendusi omandiõigusele. Ühe nõudena taotletakse seni kehtiva põhimääruse järgi Muinsuskaitseametilt luba kõigi muinsuskaitsealal asuvate hoonete siseruumides ehitamiseks. Lähtudes hoonetes säilinud väärtustest tehakse hoonetele seatavates kitsendustes leevendused. Selleks jagatakse muinsuskaitsealal paiknevad hooned kolme kaitsekategooriasse (A-, B- ja C-kaitsekategooria). Vastavalt määratud väärtusklassist vähendatakse omandipõhiõiguse piiranguid võrreldes senise korraga. Hoonete puhul, mille kultuuriväärtus tervikuna on kõrgem (A-kaitsekategooria), jäävad kehtima seni kõikidele muinsuskaitsealal asuvatele hoonetele kehtinud nõuded. A- ja B-kaitsekategooria kultuuriväärtuslikele hoonetele jääb kehtima muinsuskaitse eritingimuste vajalikkuse nõue. B-kaitsekategooria hooned vabastatakse Muinsuskaitseameti loakohustusest siseruumides ehitamisel ning C-kaitsekategooria hoonete puhul kaob senine muinsuskaitse eritingimuste ja tööde tegemise loa taotlemise nõue. Võrreldes senise muinsuskaitseala põhimäärusega (kehtestatud 2004. aastal) leevendab uus kaitsekord piiranguid oluliselt. Kaitsekorraga kehtestatavad piirangud on sätestatud ulatuses, mis tagab muinsuskaitsealal

asuva kultuuripärandi säilimiseks ja kestlikuks arenguks soodsa seisundi ning on proportsionaalne kaitse eesmärgiga.

4. Eelnõu sisu

Eelnõu koosneb kaheksast osast ja sellel on viis lisa. Eelnõuga sätestatakse muinsuskaitseala nimetus ja piir (I osa); kaitse eesmärk, väärtused ja nende hoidmise põhimõtted (II osa); muinsuskaitsealal asuvate hoonete väärtusklassid (III osa); muinsuskaitseala kaitse eesmärgi tagamiseks vajalikud nõuded hoonetele (IV osa); muinsuskaitseala kaitsevööndi eesmärk ja selle tagamise nõuded (V osa); leevendused tööde tegemise loakohustusest ja teavitamise kohustusest muinsuskaitsealal ja selle kaitsevööndis (VI osa); muinsuskaitsealal paiknevate kinnismälestiste kaitsevööndid (VII osa) ja korralduse jõustumine (VIII osa). Eelnõu lisad on lisaks pdf-vormingule kättesaadavad ka ArcGIS veebikaardina.⁸

Eelnõu I osa. Muinsuskaitseala nimetus ja piir.

Eelnõu punktis 1 sätestatakse muinsuskaitseala kaitse kehtestamine, selle järjepidevus ja nimetus. Viljandi muinsuskaitseala on riikliku kaitse all eesmärgiga kaitsta ja säilitada Viljandi linna ajaloolist linnatuumikut koos seda ümbritseva kultuurväärtusliku maa-alaga, kuna see esindab Eesti ainelise kultuuripärandi väärtuslikumat osa.

Muinsuskaitseala nimetus on muudetud võrreldes senisega lühemaks ja selgemaks. Senine nimetus „Viljandi vanalinna muinsuskaitseala“ ei peegelda tegelikku muinsuskaitsealaga hõlmatud piirkonda. Viljandis hõlmab muinsuskaitseala suurema ala, kui seda on üksnes linnamüüri piiratud keskaegne linnasüdamik koos ordulinnuse varemetega. Lisaks kuuluvad muinsuskaitsealasse ka ordulinnuse vallikraavid, linnasüdamikuga vahetult külgnev uuslinna ala, endine Viljandi mõisasüda ning Huntaugu piirkond koos Viljandi järve äärsel haljasstruktuuriga. Seetõttu on korrektne nimetus *Viljandi muinsuskaitseala*.

Eelnõu punktis 2 antakse muinsuskaitseala sisuline määratlus. Muinsuskaitseala hõlmab linnakindlustustega piiratud keskaegse linna ordulinnuse varemete ja vallikraavidega, nendega külgneva uuslinna ala, endise Viljandi mõisasüdame ja Huntaugu piirkonna koos Viljandi järve äärsel haljasstruktuuriga.

Eelnõu punktis 3 sätestatakse muinsuskaitseala ning kaitsevööndi piir, sealhulgas muinsuskaitsealale avanevad olulised vaated. Piirid on kujutatud eelnõu lisas 1 toodud kaardil. Muinsuskaitseala piiride kujunemine alates selle esmakordsest kehtestamisest on toimunud järgmiselt:

- 1) 1973. aastal moodustati kaitseala, mis hõlmas Viljandi linnamüüri piiratud keskaegse linnasüdamiku koos ordulinnuse varemetega ning endise Viljandi mõisasüdame koos Viljandi järve äärsel haljasstruktuuriga.
- 2) 1995. aastal kinnitati muinsuskaitseala ja kaitsevööndi piir. Viljandi vanalinna muinsuskaitseala hõlmas Viljandi ordulinnuse varemeid, keskaegset linnasüdamikku ja seda ümbritsevat ajalooliselt, arhitektuurselt ja arheoloogiliselt väärtuslikku piirkonda, mis piirnes Viljandi järve, Valuoja oja, Hariduse, Vaksali, Kaalu, Turu, Tallinna, Posti, Mäe ja Tartu

⁸ Vaata <https://www.muinsuskaitseamet.ee/et/ameti-tegevus/muinsuskaitsealade-kaitsekorralduskavade-koostamine/viljandi-muinsuskaitseala>

tänavate ning Aasa tänava ja selle pikendusega Viljandi järveni. Lisaks kehtestati kaitsevöönd, mis koosnes hoonestatud aladest ümber muinsuskaitseala ning piirnes Viljandi järve, Kõsti oja, Tartu maantee, Uue ja Jakobsoni tänavate, Kaalu tänava pikenduse, Turu, Tallinna, Posti, Mäe, Tartu tänavate ning Aasa tänava ja selle pikendusega Viljandi järveni.

3) 2004. aastal liideti muinsuskaitseala koosseisu Huntaugu muinasasula ala. Muinsuskaitseala laiendamine lähtus 2001. aastal avastatud muinasaegsest asulakohast Huntaugu mäel.

Võrreldes kehtiva põhimäärusega muudetakse eelnõuga nii muinsuskaitseala kui ka selle kaitsevööndi piire.

Muinsuskaitseala piiride muudatus lähtub sellest, et kaitstav ala vastaks tervikuna muinsuskaitseala kriteeriumitele ja eesmärkidele. Olemasolevat muinsuskaitseala laiendatakse nende tänavate osas, kus on mõistlik liigutada piir tänava teise poole kinnistute tagumiste piirideni. Muudatus puudutab C. R. Jakobsoni, Posti, Mäe ja Tartu tänavate kinnistuid. Sellisest piiride muutmise põhimõtteks on, et muinsuskaitseala oleks linnaruumis tajutav loogilise tervikuna ja lähtuks linnaruumi terviklikkuse põhimõttest, st mõlemal pool tänavat asuvad ajaloolised kinnistud on hõlmatud muinsuskaitsealasse ja nende käsitlemiseks on seatud võrdsed tingimused.

Kui muinsuskaitseala kaitsevöönd kujutab endast puhverala muinsuskaitseala ümber, mis peab tagama muinsuskaitseala säilimise sellele sobivas kontekstis ning ala vaadeldavuse, siis muinsuskaitseala on maa-ala, mis esindab Eesti ainelise kultuuripärandi väärtuslikumat osa. Sellest tulenevalt kehtivad muinsuskaitsealal ja muinsuskaitseala kaitsevööndis tööde tegemisele eri kaaluga nõuded ning muinsuskaitseala laiendamisega antud piirkonnas senisele kaitsevööndi alale kaasnevad ka suuremad piirangud omandi kasutamisele. Samas ei muuda seatavad piirangud kinnisasjade senist sihtotstarbelist kasutamist võimatuks ega raskenda seda oluliselt, mistõttu ei saa seatavaid piiranguid pidada intensiivseteks.

Muus osas muudetakse muinsuskaitseala piire vähesel määral. Muinsuskaitseala kaguosas muudetakse piiri nii, et see hõlmaks kogu rannaala, sh osaliselt järve ala. Muudatus on seotud arheoloogiliselt tundliku alaga ning võimaliku kesk- ja varauusaegse sadamakoha asukohaga järve kaldal. Lõunaosas laiendatakse muinsuskaitseala nii, et kogu teadaolev Huntaugu muinasasula ala oleks muinsuskaitsealasse kaasatud ning seega riikliku kaitse all.

Lisaks vähendatakse muinsuskaitseala piiri ala lääneosas nii, et Turu ja Kaalu tänavatega külgnev tühi ala ning Turu tänava äärne hoonestus osaliselt jäävad muinsuskaitsealalt välja. Seal hakkab aga paiknema kaitsevöönd. Vähendamise mõte seisneb selles, et nimetatud piirkond ei vasta muinsuskaitseala kaitse eesmärkidele ning ei ole tunnetatav muinsuskaitseala osana. Selles piirkonnas hakkavad kehtima kaitsevööndi nõuded.

Muinsuskaitseala kaitsevöönd on jagatud kaheks osaks: vahetu kontaktala muinsuskaitsealaga (kaitsevöönd nr 1) ja muinsuskaitsealale avanev oluline vaadesektor (kaitsevöönd nr 2). Muinsuskaitseala kaitsevööndi eesmärk on vastavalt MuKS § 14 lg-le 3 tagada muinsuskaitseala säilimine sobivas ja toetavas keskkonnas, et vältida järske üleminekuid hoonestuse mastaapsuses ja tiheduses ning muinsuskaitseala vaadeldavus olulistest vaatepunktidest.

Muinsuskaitseala kaitsevööndit vähendatakse võrreldes olemasoleva kaitsevööndiga. Uus kaitsevöönd on maa-alaliselt väiksem ning vastab seeläbi ka paremini kehtestatud kaitsevööndi eesmärkidele. Uus kaitsevööndi nr 1 piir kulgeb muinsuskaitseala piirist alates mööda Kaalu

tänavat, Turu ja Tallinna tänavate äärsete kinnistute tagumisi piire, mööda Uut ja Kooli tänavat ning Kõrgemäe tänavade kinnistute tagumisi piire, mööda Tartu, Kõrgemäe, Roo ja Järve tänavaid muinsuskaitseala piirini. Kaitsevööndi nr 2 eesmärk on tagada muinsuskaitseala vaadeldavus, mistõttu jookseb selle piir algusega Tartu maanteelt osaliselt üle järve ja hõlmates muinsuskaitseala vanalinna osa koos dominantsete vertikaalidega.

Eelnõu II osa. Muinsuskaitseala kaitse eesmärk, väärtused ja nende hoidmise põhimõtted

Eelnõu punktis 4 sätestatakse muinsuskaitseala kaitse eesmärk. 2004. aastal kehtestatud Viljandi vanalinna muinsuskaitseala põhimääruses on muinsuskaitseala eesmärgina käsitletud ainult väärtuste säilitamist. Eelnõuga see eesmärk säilib, samas tuuakse välja, et oluline ei ole ainult passiivne säilitamine, vaid ka kultuuriväärtusliku keskkonna ja hoonestuse kasutuses hoidmine ning kestlik areng. Seejuures on hoonestuse ja linnaruumi uuendamisel eesmärgiks tuua olemasolevaid kultuuriväärtuseid esile, mitte neid rikkuda või varjata (sh peetakse silmas nii arhitektuurseid kui ka arheoloogilisi väärtusi). Kestliku arengu all peetakse silmas linnakeskkonna arendamist viisil, kus olemasolevat ressursi kasutatakse mõistlikult, sh olemasolevate hoonete kasutuses hoidmise ja nende kaasajastamise kaudu. Kohatunnetust loovate väärtuste all mõistetakse Viljandi muinsuskaitsealale omaseid unikaalseid linnaruumilisi, arhitektuurseid, arheoloogilisi, kõrghaljastuslikke ja maastikulisi eripärasid, mis loovad linnale iseloomuliku ilme ja identiteedi.

Eelnõu punktis 5 sätestatakse, et muinsuskaitsealale kohaldatakse lisaks kaitsekorrale ka muinsuskaitsealadest tulenevaid sätteid. See tähendab seda, et neid tuleb rakendada koos. Kaitsekord ei sisalda ka muinsuskaitsealal asuvatele mälestistele esitatavaid nõudeid, sh tööde tegemisele. Mälestiste reguleerimine ei kuulu kaitsekorra esimesse ning see tuleneb otseselt MuKS-st.

Eelnõu punktis 6 loetletakse muinsuskaitsealal kaitstavad väärtused. Väärtustena on loetletud peamised muinsuskaitseala tunnused, mille säilitamine ja esiletoomine on oluline, et täita Viljandi muinsuskaitseala kaitse eesmärki. Neid on selgitatud ka seletuskirja sissejuhatuses seoses muinsuskaitseala kriteeriumidele vastavuse hindamisega.

Muinsuskaitseala väärtused on üldjoontes sarnased senises Viljandi vanalinna muinsuskaitseala põhimääruses sõnastatud eesmärkidele, kuid sõnastatud täpsemalt, et anda selgemad ja sisulisemad suunised nii muinsuskaitseala hoonete omanikele, projekteerijatele kui ka ametnikele. Seniste eesmärkide seast on välja jäetud need, mis käsitlesid muinsuskaitsealal „muinsuskaitsealale ja sellel paiknevatele ehitistele kahjulike ja sobimatute kasutusviiside väljatõrjumine; ehitusajalooliselt väärtusetute ning keskkonda esteetiliselt risustavate väikeehitiste lammutamist või nende muinsuskaitsealalt väljaviimine; ning ajaloolise keskkonda mittesobivate rajatiste püstitamise vältimist või nende muinsuskaitsealalt väljaviimist.“ Praktikas ei ole juba ammu olnud muinsuskaitsealal tavaks nõuda olemasolevate väikeehitiste ja rajatiste lammutamist või keelata „sobimatuid“ kasutusviise. Eraomandi tingimustes on sellised eesmärgipüstitused kohatud. Väljaviimise ja lammutamise asemel on tänapäeval otstarbekam seada tingimused ümberehitamiseks, mille abil saab ka sobimatute ehitiste uuendamisel nende välisilmet parandada.

Punktis 6.1 on välja toodud muinsuskaitseala roll, milleks on *mitmekesine ja kultuurimälu hoidev elu-, töö-, õppe- ja puhkekeskkond, milles on võimalik tunnetada linna ajalugu selle erinevate etappide kaudu*. See tähendab, et lisaks riiklikult olulisele kultuuriväärtuslikule keskkonnale on muinsuskaitseala puhul tegemist elava linnaruumiga, mida kasutatakse jätkuvalt väga erinevates funktsioonides. Viljandi muinsuskaitseala puhul on lisaks elu- ja töökeskkonnale tegemist õppekeskkonnaga, kus paiknevad Viljandi Kultuuriakadeemia, muusika- ja kunstikooli ning Vaba Waldorfkooli õppehooned. Lisaks on Viljandi muinsuskaitseala puhul tegemist piirkonnaga, millel on suur potentsiaal kultuuriväärtusliku puhkekeskkonnana. Puhkekeskkond on mõistetav ennekõike turismi ja ettevõtluse kontekstis. Viljandi on populaarne turismi sihtkohana, kus inimesed käivad veetmas oma puhkehetki, et mh avastada linna rikkalikku kultuuripärandit. Erinevad kasutusviisid aitavad hoida muinsuskaitseala elavana ja kasutuses, mis omakorda tagab hoonete ja muude väärtuste säilimise.

Kultuurimälu hoidmise all mõistetakse kollektiivset teadmist oma ajaloo kohta, mis liidab kogukondi. Ajaloolises linnas on võimalik tunnetada asustuse ja selle elanike ajalugu linna erinevate osade ja elementide kaudu, mis võimaldabki tajuda kultuuriväärtuslikku keskkonda ka kui kultuurimälu hoidjat.

Punktis 6.2 on loetletud Viljandi muinsuskaitseala füüsilised väärtused: *läbi ajastute kujunenud linnaehituslik tervik, sealhulgas ehitised, ajalooline tänavavõrk ja kvartalid, krundi- ja hoonestusstruktuur, väljakud, õuemaa (hoovid ja aiad), ajaloolised linnaruumi kujundavad elemendid, katusemaastik, arheoloogiline kultuurikiht, maastiku- ja pinnavormid ning ajaloolised haljasalad*. Need väärtused kaitsekorra järgi säilitatakse, muutuste kaalumisel eelistatakse neid muudele väärtustele ning hoidutakse nende rikkumisest ja hävitamisest.

Punktis 6.3 tuuakse väärtusena esile ka *muinsuskaitsealale avanevad olulised vaated ja muinsuskaitsealal avanevad sisevaated*. Vaadeldavus on muinsuskaitseala üks olulisi väärtuseid. Linnasüda on ajalooliselt koondanud tähtsaid avalikke hooned, nagu näiteks kirik, raekoda või veetorn, mille tornid on maastikul visuaalseks orientiiriks. Ka linnamaastikul võib kirikutornile avanev vaatesiht, vanalinna silueti vaade üle järve või muu iseloomulik vaade olla iseseisev väärtus lisaks ala enese väärtustele. Viljandile on iseloomulik ühtlaselt madal hoonestus ja roheline mattuv siluett üksikute tornidega. Olulise kaugvaatena on käsitletud kaitsevööndist nr 2 avanevat vaadet Tartu maanteelt ja Mustla maanteelt muinsuskaitsealale, linna siluetele ja maamärkidele nagu Jaani kiriku torn, veetorn ja ordulinnuse varemed. Muinsuskaitsealal avanevateks sisevaadeteks loetakse kõiki vaateid piki muinsuskaitseala ajaloolisi tänavaid.

Eelnõu punktis 7 on täpsustatud punktis 6.2 toodud väärtused, loetledes linnaehitusliku terviku väärtuslikumad kihistused. Selle juures on tuginetud aruteludele kaitsekorra koostamise töörühmas ning kaasamiskoosolekul. Alapunktides on toodud välja need osad, millel on Viljandi muinsuskaitseala kui linnaehitusliku terviku ja seda ilmestavate arhitektuuri ja ehitustraditsioonide seisukohalt kõige olulisem roll ning mis loovad alale iseloomuliku kohatunnetuse. Alapunktides 1–9 nimetatu ei ole ammendav loetelu Viljandi muinsuskaitseala väärtustest.

Punktis 7.1 loetakse väärtuslikuma kihistuse hulka kuuluvaks *arheoloogiline kultuurikiht, muinas-, kesk- ja varauusaegsete kihistuste maa all ja maa peal säilinud osad, sealhulgas Huntaugu asulakoht, Viljandi ordulinnuse varemed, vallikraavid ja linnakindlustused*. Viljandi

ordulinnuse varemmed koos eeslinnuste varematega, mis paiknevad kõrgetel, vallikraavidega eraldatud küngastel, on linna sümbolobjekt ja maamärk. Oluline on aga ka linna maa all peituv ajalugu ehk arheoloogiline kultuurikiht ja erinevate kihistuste säilinud osad.

Punktis 7.2 loetakse väärtuslikuma kihistuse hulka kuuluvaks *18.–20. sajandist säilinud väärtuslikud ehitised ning hilisem ajaloolisesse hoonetusstruktuuri sobituv arhitektuur*. Viljandis on säilinud märkimisväärsel hulgal puit- ja telliskivihooneid, mille 18. sajandi lõpu või 19. sajandi alguse päritolu on tänaseni selgesti loetav. Viljandi vanalinna väärtuslikuima ja Eesti kontekstis väga olulise kihistuse moodustavad nii puitklassitsism kui ka tellishistoritsism, mille rohkus on Viljandis silmapaistvam kui üheski teises Eesti linnas. Viljandis on ka hästi säilinud 19. sajandist pärinevaid klassitsistlikke ja neostiilis kivihooneid. Täiesti eraldiseisva kihistuse moodustavad Viljandi mõisa kompleksi kuuluvad hooned. Viljandis on säilinud ka märkimisväärsel hulgal nii heimatstiili sugemetega kui puhta konstruktiivse juugendi võtetega ilmestatud 20. sajandi alguses ehitatud elamuid, ärihooneid ja ka abihooneid. Omaette kihistuse moodustavad 1930. aastate funktsionalismimõjudega arhitektuur ning tööstusarhitektuur. Lisaks on muinsuskaitsealal ka üksikud silmapaistvad nõukogudeaegsed ja hilisemaid ehitisi.

Punktis 7.3 on linnaehitusliku terviku ühe väärtusliku kihistusena nimetatud *kultuuriväärtuslike hoonete interjööre või nende osad*. See viitab eelnõu punktis 11 määratletud A-kaitsekategooria hoonetele, mis tuleb säilitada autentsena nii eksterjööris kui ka interjööris. A-kaitsekategooria on määratud eelnõu koostamise käigus hoonetele, milles on teadaolevalt säilinud väärtuslikud interjöörid või nende osad. Teistel, B- ja C-kaitsekategooria hoonetel teadaolevalt samaväärtuslikku interjööri ei ole, kuid kuna paljudes neist ei ole tehtud uuringuid ja varasemad ehitus- ja viimistlusdetailid võivad olla hilisematega kinni kaetud, võib kultuuriväärtuslike interjööre või selle osi (näiteks lae- või seinamaalingud, ajaloolised põrandad jms) tulla välja sisetööde käigus ka neis hoonetes. Sel juhul tuleb neist leidudest MuKS § 60 alusel Muinsuskaitseametile teada anda, kes saab omanikku selles osas nõustada, soovitusi anda või säilitamist toetada. Kuna terviklikke või hoone ehitusaegseid interjööre on säilinud pigem vähe, väärtustatakse lisaks terviklikele kultuuriväärtuslikele interjööridele (A-kaitsekategooria hooned) ka selliseid, kus on säilinud kunagiste interjööride fragmente või detaile.

Punktis 7.4 on väärtuslikuma kihistuse hulka kuuluvana välja toodud *ajalooline linnastruktuur koos ajaloolise turuplatsiga (Laidoneri plats)*. Laidoneri platsi puhul on tegemist ajaloolise turuplatsiga, millest hilisemal ajal on loodud tsentraalselt koonduva teedevõrguga haljak.

Punktis 7.5 loetakse väärtuslikuma kihistuse hulka kuuluvaks *ajaloolised linnaruumi kujundavad elemendid ja sillutised*. Viljandis on ajalooallikatele tuginedes taas kasutusele võetud ajaloolisi linnaruumi kujunduselemente, nagu kuulutuste tulbad või äride nimed seintel. Paljusid ajaloolisi linnakujunduse elemente on tuvastatud ka vanadel fotodel, nagu näiteks tänavavalgustid, istepingid, lasipuud, piirdepostid jms.

Punktis 7.6 on väärtuslikuma kihistuse hulka kuuluvana välja toodud *kõrghaljastus õuemaal ja avalikus ruumis ja ajaloolised haljasalad, sh Lossipark, Sõbrapark ja mõisapark koos Tasuja pst alleega ning Viljandi järve äärne ajalooline haljasala*. Kõrghaljastus moodustab osa muinsuskaitseala miljööst ja terviklikkusest, mistõttu on ka see väärtuslik kihistus. Lossipargi, Sõbrapargi ja mõisapargi puhul on tegemist kolme ajaloolise pargiga, mille struktuur ja kõrghaljastus omavad muinsuskaitseala kontekstis olulist väärtust. Sõbrapark on 19. sajandi keskel kavandatud linna tiigina ning hiljem olnud kujundatud korrapäraste diagonaalidega ligi sajandi. Mõisapark on seotud Viljandi mõisakompleksiga, mis valdavalt pärineb 19. sajandist

ning hõlmab ajalooliselt ka osa Tasuja pst alleest. Lossipark ümbritseb linna sümbolit, keskaegse ordulinnuse ja eeslinnuste varemeid koos vallikraavidega. Viljandi järve äärne ajalooline haljasala on ala, mis on suuremast järve äärsest haljasstruktuurist ning mis on ajalooliselt olnud seotud Viljandi linnaga. Seda ordulinnuse mäe jalamil olnud ala kasutati juba keskajal heina- ja karjamaana ning see on järjepidevalt olnud hoonestamata haljasala. Viljandi 1930. aastal kinnitatud üldplaneeringus on see haljasala märgitud linna heinamaana, mida kasutati pargialana. 1964. aasta Viljandi üldplaneeringu ehk generaalplaani kaardil on Viljandi ordulinnuse ja järve vaheline ala märgitud samuti haljasalana.

Eelnõu punktis 8 on kirjeldatud muinsuskaitseala väärtuste säilitamise põhimõtted, mis annavad kaitsekorra kohaldamisele suuna ning abistavad nõuete sisustamisel. Sõnastamisel on lähtutud Eestis väljakujunenud muinsuskaitse praktikast, mis omakorda lähtub valdkonna rahvusvahelisest kogemusest ja juhendmaterjalidest, sh UNESCO ajaloolist linnamaastikku käsitlevast soovitusel (2011)⁹, ICOMOSi Veneetsia hartast (1964)¹⁰ ja ICOMOSi Washingtoni hartast (1987)¹¹. Põhimõtted lähtuvad eesmärgist säilitada ja tuua esile muinsuskaitseala väärtuseid ning on juhendumiseks muinsuskaitsealal muudatuste planeerimisel ja plaanitavate muudatuste lubatavuse kaalumisel. Need lähtuvad ja täiendavad MuKS §-s 3 kehtestatud muinsuskaitse põhimõtteid. Selle punktiga antakse ka põhimõtte, et punktides 6 ja 7 märgitud väärtused ja väärtuslikumad kihistused säilitatakse, et Eesti kultuuripärand jääks püsima ning ka järeltulevatel põlvdel oleks võimalik sellest osas saada.

Punktis 8.1 sätestatakse, et *muinsuskaitseala uuendused lähtuvad kestlikust arengust ja sobitatakse kokku kultuuriväärtusliku keskkonnaga, toetades muinsuskaitseala eesmärgi ja parandades elukeskkonna kvaliteeti*. See tähendab, et ehituslikud muudatused muinsuskaitsealal on võimalikud, kuid nende kavandamisel tuleb kaaluda, kas need väärindavad või pigem rikuvad olemasolevaid kultuuriväärtusi ja elukeskkonda. Muinsuskaitseala näol on tegu väljakujunenud keskkonnaga, kus on seatud eesmärgiks olemasolevate väärtuste säilitamine ja esile toomine ning uuenduste tegemisel tuleb seda arvesse võtta. Kestlik (keskkonda ja kultuuripärandit hoidev) arendamine rahuldab praeguste põlvkondade vajadused, kahjustamata tulevaste põlvkondade võimalusi muinsuskaitseala kultuuripärandit kasutada ja sellest osa saada. Samas on kaitstaval alal oluline pidev elukeskkonna kvaliteedi parandamine ja kaasaegsete mugavustega täiendamine nii palju kui võimalik, et ajaloolised hooned oleksid jätkuvalt atraktiivsed elamiseks ning muinsuskaitseala ei jääks tühjaks.

Punktis 8.2 sätestatakse, et *muinsuskaitseala mitmekesisust kasutust säilitatakse ja soodustatakse ajalooliselt avalikus kasutuses olnud hoonete ja kinnistute jätkuvat avalikku kasutamist*. Sellega täpsustatakse väärtusena nimetatud funktsionaalse mitmekesisuse hoidmist: muinsuskaitsealal ei ole oluline mitte iga kinnistu sihtotstarbe säilitamine, vaid eelkõige on vajalik hoida ajalooliselt avalikus kasutuses olnud hoonete ja alade (nt koolid, haldus- ja ühiskondlikud hooned jms) jätkuvat toimimist avalikus funktsioonis. See aitab säilitada linna elavana ning toimiva elukeskkonnana, välistades monofunktsionaalsuse või sõltuvuse vähestest kasutusliikidest.

⁹ Vaata <https://unesco.ee/dokumendid/unesco-soovitused-est-keeles/>

¹⁰ Vaata https://www.icomos.org/charters/venice_e.pdf

¹¹ Vaata https://www.icomos.org/charters/towns_e.pdf

Punktis 8.3 rõhutatakse, et *uue hoone ehitamisele eelistatakse olemasolevate kultuuriväärtuslike hoonete kasutust*. Põhimõtteks on see, et muinsuskaitsealal olemasolevaid ajaloolisi hooned jätkuvat kasutatakse või uuesti kasutusele võetakse, kui need on tühjaks jäänud. Muinsuskaitseala hoonestuse säilimist aitab tagada nende kasutamine ja pidev hooldamine. Tühjalt seisvad hooned jäävad reeglina hoolduseta, hakkavad lagunema ja nende kultuuriväärtus võib hävida. Keskkonna seisukohast on kõige kestlikum kasutada juba ehitatud hoonestust, seda kaasaja vajadustele vastavaks kohandades ja arendades. Riik saab hoonete kasutuses hoidmist soodustada, eraldades selleks riiklikke toetusi. Uute ehitiste püstitamisel tuleb arvestada kogukulu ühiskonnale, sh kasutusest välja jääva kõrge kultuuriväärtusega ehitiste säilitamiskohustust ning sellega kaasnevat kulusid.

Punktis 8.4 rõhutatakse, et *hoone ja linnaruumi ehituslike muudatustega suurendatakse ligipääsetavust kultuuripärandile viisil, mis ei kahjusta muinsuskaitseala ega seal asuvate hoonete kultuuriväärtust ning soodustab autoliikluse vähendamist*. Ligipääsetavuse all mõistetakse muinsuskaitseala ja seal paiknevate hoonete füüsilist ligipääsetavust, mis arvestab kõikide kasutajate vajadustega. Sellega antakse juhis, et kus võimalik, tuleb ligipääsetavust suurendada, mis võimaldab ajalooliste hoonete kasutamist rohkemates funktsioonides ning erineval viisil liikuvatele, erineva suuruse ja vanusega inimestele. Samas peab silmas pidama, et ehituslikud muudatused ligipääsetavuse suurendamiseks ei tohi kultuuripärandit kahjustada. Lahenduste sobivust kaalutakse, arvestades asukohta linnaruumis, hoone kultuuriväärtust ja lahenduse mõju sellele. Muuhulgas soodustatakse linnaruumi muudatustega autoliikluse vähendamist muinsuskaitsealal, mis on seotud samuti ligipääsetavuse tõhustamisega jalakäijatele ning erivajadustega inimestele. Autoliikluse vähendamine on ka üks põhimõtte, mida linnakodanikud rõhutasid kaitsekorra koostamise raames toimunud kaasamiskoosolekul.

Punkt 8.5 sõnastatakse, et *mulla- ja kaevetööde tegemisel lähtutakse arheoloogiapärandi kaitseks minimaalse sekkumise põhimõttest; arheoloogilises kultuurikihis asuvate väärtuslike ajalooliste ehituskonstruksioonide puhul tuleb eelistada nende konserveerimist ja eksponeerimist tagasimatmisele ja markeerimisele*. Arheoloogilise kultuurikihiga aladel (näidatud kaardil eelnõu lisas 4) valitakse projektlahendus, mille teostamine on võimalik minimaalse sekkumisega. See tagab arheoloogiapärandi säilimiseks stabiilse keskkonna ja võimaldab selle uurimist ja eksponeerimist tulevikus.

Minimaalse sekkumise põhimõtte tähendab, et arheoloogilise kultuurikihiga alal planeeritakse kaevetöid arheoloogilist kultuurikihti võimalikult vähe lõhkudes. Minimaalse sekkumise põhimõtte võimaldab teha arheoloogilisi uuringuid selliselt, et arheoloogilist kultuurikihti kahjustatakse võimalikult vähe, kuid samas tehakse kindlaks kihtide stratigraafiline ladestumine ja dokumenteeritakse arheoloogilise kultuurikihi elemendid. Arheoloogilise uuringu käigus uuritakse ja dokumenteeritakse pinnasekihte reeglina alates praegusest maapinnast ülalt alla. Ka pealmise, sageli segatud kihi dokumenteerimine on vajalik, sest selle lasumise viisis või selles endas võib olla elemente, mis aitavad mõista varasemate ladestuste stratigraafiat.

Arheoloogilise uuringu võimaldamiseks tuleb trassikraavide laiuse ja sügavuse puhul arvestada sellega, et arheoloogil oleks võimalik kihte, objekte ja struktuure dokumenteerida. Samuti ei ole kindlat projektikohast kõrgusmärki järgides alati võimalik adekvaatset dokumentatsiooni arheoloogilise kultuurikihi elementide kohta koostada: paljanduvaid kihte, objekte ja struktuure peab saama avada sedavõrd, mis võimaldab dokumenteerida nende põhiolemuse (kuju, ulatuse) ning stratigraafilised suhted, samuti koguda piisavalt andmeid kihtide, objektide või struktuuride dateerimiseks. Vastasel korral on takistatud arheoloogilise uurimise põhieesmärk

(selgitada välja kultuurkihi elementide tekkimise järjekord) ja kaevetööd ei lähtu mitte minimaalsest sekkumisest, vaid on arheoloogilist kultuurkihti kahjustavad.

Sekkumist ei saa pidada minimaalseks juhul, kui füüsiline sekkumine toimub küll väiksel alal, kuid selle mõju avaldub arheoloogilisele kultuurkihile suuremal alal. Näiteks vaivundamentide rajamisel võib vaiade paigaldamine tuua kaasa orgaanikarikaste kihtide veerežiimi muutusest põhjustatud lagunemise oluliselt laiemal alal, kui vaia paigaldamisega arheoloogilist kultuurkihti füüsiliselt segati. Lisaks sellele rajatakse vaiad vundamendi jaoks sageli umbes 2-meetrise sammuga ning nende ümber valgub betoon kultuurkihi tühemikesse. Sellisel viisil tekitatud katkestuste tõttu kahjustatakse kultuurkihi stratigraafiat ja edaspidi on selles kohas arheoloogiapärandi uurimine raskendatud. Kui vaiamine toimub ilma eelneva piisava uurimiseta, siis ei ole võimalik arvesse võtta ka sügavamal kultuurkihis olevaid hoonestuse jäänuseid ning võidakse vaiata läbi ajalooliste müüritiste. Juhul kui vaiad tungivad läbi müüritiste, on tulevikus nende eksponeerimine keeruline või võimatu.

Arheoloogilise kultuurkihi elemendid on ehitusjäänused, vrakid, inim- ja loomaluud ning arheoloogilised leiud, sh töö- ja tarbeesemed, tootmisjääd jm inimtegevuse jäljed. Arheoloogilise kultuurkihi olulisema osa moodustavad ehitusjäänused ja matused ning nende loomisel, kasutamisel ja lagunemisel/lammutamisel nende alla, vahele ja peale tekkinud pinnaseladestused, mis on rajatiste suhtelise vanuselise järjestuse info peamised kandjad. Arheoloogilise kultuurkihi paksus praeguse maapinna all võib ka lähestikku asuvatel kruntidel varieeruda, olles mõnel pool vaid mõnikümmend sentimeetrit, teisel mitu meetrit.

Arheoloogilises kultuurkihis asuvate väärtuslike ajalooliste ehituskonstruksioonide puhul, st peamiselt keskaegse ja varauusaegse hoonestuste tarindite jäänused, tuleb eelistada nende konserveerimist ja originaali eksponeerimist tagasimatmisele ja markeerimisele. See on kooskõlas eesmärgiga tuua esile muinsuskaitseala väärtust – autentset kultuuripärandit. Nimetatud nõuded on kooskõlas arheoloogiapärandi kaitse Euroopa konventsiooni põhimõtetega arheoloogiapärandi terviklikust konserveerimisest ja *in situ* säilitamisest. Samuti aitab originaalmaterjali eksponeerimine kaasa avalikkuse teadlikkuse tõstmisele teadusliku informatsiooni levitamise kaudu. Läbi nende põhimõtete on võimalik arheoloogiapärandit kaitsta ja väärtustada kui Eesti ja laiemalt Euroopa kollektiivse mälu allikat.

Punktis 8.6 selgitatakse, *et kultuuriväärtuslike ehk A- ja B-kaitsekategooria hooneid säilitatakse ja hooldatakse; hoone konserveerimisel, restaureerimisel, ehitamisel ja ilme muutmisel säilitatakse selle arhitektuurilaad, ehitus- ja viimistlusmaterjalid ning arhitektuuridetamid*. Iga omaniku kohustus on enda kultuuriväärtuslikku kinnisvara hooldada. See on osa säilitamiskohustusest vastavalt MuKS § 33 lg-le 3. Hooldustööd ei ole loakohustuslikud, kuid Muinsuskaitseametil on võimalik nende teostamist nõustada, toetada, samuti anda hoolduskava (MuKS § 44).

Kultuuriväärtuslike hoonete konserveerimisel, restaureerimisel, ehitamisel ja ilme muutmisel lähtutakse olemasolevast hoonest – säilitatakse selle arhitektuurilaad, ehitus- ja viimistlusmaterjalid ning arhitektuuridetamid. Arhitektuurilaadis väljendub hoone arhitektuurne olemus ja stiil – näiteks, kas fassaad on klassitsistlik või historitsistlik jne.

Tuleb silmas pidada, et kultuuriväärtuslikud hooned on enamasti vanad hooned, mida on tõenäoliselt ka varem ümber ehitatud. Kultuurilooliselt oluline ei ole üksnes algupärane, st ehitusaegne lahendus, vaid ka hilisemad kihistused, mis näitavad, kuidas hoone on eri ajastutel muutunud. Nii A- kui ka B-kaitsekategooria hoonetele koostatakse enne projekteerimist

muinsuskaitse eritingimused, kus tuuakse konkreetse hoone väärtuseid arvestades välja, millised kihistused ja detailid tuleb säilitada ning millised võib eemaldada.

Punktis 8.7 on toodud põhimõte, et *uue ehitise püstitamisel ja suuremahulise juurdeehitise ehitamisel eelistatakse tänapäevast, keskkonda sulanduvat lahendust, eesmärgiga rikastada mitmekihelist ajaloolist keskkonda kvaliteetse arhitektuuriga, vältides ajalooliste stiilide otsesest jäljendamist*. Vältida tuleb ajalooliste stiilide otsesest kopeerimist. Suuremahulise juurdeehituse all mõistetakse ehitusloakohustuslikku juurdeehitist, mis on vastavalt EhS-le hoonest rohkem kui 33% suurema brutopinnaga.

Terve uue hoone või ajaloolise hoonega liituva uue suure hoonemahu puhul on eesmärk kasutada üldjuhul tänapäevaseid lahendusi, et ajaloolised ja uued hooned oleksid linnapildis visuaalselt eristatavad. Kui uued hooned on tänapäevase ilmega, tulevad ka ajaloolised hooned selgemalt esile ja üks ei konkureeri teisega. Samas ei tähenda tänapäevane arhitektuur teravat kontrasti ajaloolise keskkonnaga, vaid see peab ka keskkonda sulanduma. Viljandis, kus piirkonniti on arhitektuuritraditsioonid väga erinevad (klassitsistlikust puitarhitektuurist ja tellishistoritsismist modernismi ja stalinismini), võib see tähendada eri piirkondades väga varieeruvaid lahendusi. See, mida soovitakse muinsuskaitsealal vältida, pole mitte erinevate vanemate arhitekturstiilide elementide kasutamine ja tänapäevases võtmes interpreteerimine, vaid tervete hoonete otsene kopeerimine. Uus lisandus peab sulanduma ajaloolisse keskkonda, mitte domineerima selle üle. Selleks tuleb järgida hoonestuse ajaloolist struktuuri ja lähtuda üldisest mastaabist (maht, kõrgus, liigendused), kuid arhitekturstiil võib olla kaasaegne.

Eelnõus ei anta eraldi suunist väiksemahuliste juurdeehitiste (kuni 33 %) arhitekturse lahenduse kohta (nt veranda, vintskapid jms), sest nende kavandamisel on olenevalt olukorrast mõeldav nii olemasoleva hoone stiiliga jätkamine kui ka kaasaegne lahendus.

Punktis 8.8 on toodud põhimõte, mille kohaselt *kinnistu piiride muutmise üle otsustamisel lähtutakse kinnistu ajaloolisest väärtusest muinsuskaitseala kontekstis ning kinnistu ja sellel asuva hoonestuse parimast võimalikust hooldamisest ja teenindamisest*. MuKS § 52 lg 5 kohustab pädevat asutust (kohalikku omavalitsuse üksust) kooskõlastama Muinsuskaitseametiga muinsuskaitsealal kinnistu piiride ja maa sihtotstarbe muutmise. Seejuures mõistetakse kinnistu piiride muutmise all ainult maaüksuste piire, mitte muude kinnistute, nagu korteriomand, hoonestusõigus jms, muutmist. Muinsuskaitseala üks väärtustest on ajalooline krundi- ja hoonestusstruktuur (eelnõu punkt 6.2).

Ajaloolisi kinnistuid on analüüsitud alusuuringus „Viljandi vanalinna muinsuskaitsealal ja selle kaitsevööndis paiknevate ajalooliste kinnistute kaardianalüüs“, mis näitas, et ajaloolisel kujul on tänaseks säilinud vaid 5 kinnistut 18. sajandist ning 1 kinnistut 19. sajandist. 20. sajandi esimesest veerandist on säilinud 121 kinnistut ning kõige põhjalikumad muutused kruntide struktuuris toimusid pärast I ja kõige ulatuslikumalt pärast II maailmasõda.

Kinnistupiiride muutmise soovi korral saab sellele uuringule tuginedes konkreetset kinnistut, selle lähiümbrust ja hoonestust analüüsides kaaluda, kas see kannab ajaloolist väärtust või mitte. Samas tuleb silmas pidada, et läbi aegade on muutunud kinnistupiiride kaardile kandmise täpsusaste ja tehnoloogia. Nii on loomulik, et 17., 18. või 19. sajandi kaardid ei kattu üheselt tänapäevaste kaardiantmetega ning ajalooliseks, vähesel määral muutunud kinnistuks loetakse seetõttu ka neid kinnistuid, kus on kaartidel jälgitav nende proportsiooni sarnasus eri ajastutel. Kõrgem kultuuriväärtus on neil kinnistutel, mis on vanemad ning seotud krundil tänapäevalgi nähtava hoonestuse paiknemisega, nt eriti kirikute jm avalike hoonete juurde ajalooliselt

kuuluvad krundid, samuti elamukrundid, kus ajalooline hoonestusstruktuur on säilinud ja seotud kinnistupiiridega.

Kinnistupiiride muutmisel on oluline, et tagatud oleks juurdepääs krundil paiknevatele kultuuriväärtuslikele hoonetele, et neid saaks hästi teenindada ja hooldada.

Punktis 8.9 on toodud põhimõte, et *avalikus ruumis säilitatakse ja võimaluse korral taastatakse ajalooline linnaehituslik struktuur ja ajastuomased linnaruumi kujundavad elemendid*. Selle punktiga antakse lähtekohad muinsuskaitseala avaliku linnaruumi (tänavate, platside jms) arendamiseks. Nii nagu hoonestuse puhul, on ka avalikus ruumis oluline säilitada olemasolevaid kultuuriväärtuslikke kihistusi ja elemente (nt kuulutustetulbad, kaevuluugid jms). Kui tänavapind on säilinud oma algsel kõrgusel, on eesmärgiks seatud selle kõrguse säilitamine, sest tänavapinna tõstmine toob kaasa niiskusprobleeme külgnevatele hoonetele. Samas on avaliku ruumi uuendamine võimalik ja oodatud. Põhimõte on muinsuskaitsea säilitamine meeldiva elu-, töö- ja puhkekeskkonnana, kus on võimalik osa saada ümbritsevast rikkalikust kultuuripärandist.

Punktis 8.10 on esitatud põhimõte, et *säilitatakse haljasalad ja kõrghaljastus, sealhulgas puiesteed ja kõrghaljastatud õuemaad*. Kõrghaljastus, sh nii kujundatud haljasalade ajalooline planeering, alleede kulgemine kui ka kõrghaljastus õuemaal, on Viljandi muinsuskaitsealal oluline miljöö kujundaja. Eesmärk on hoida linna üldist rohelist ja haljastustraditsioone.

Punktis 8.11 määratakse põhimõte, et *säilitatakse vaated piki muinsuskaitseala tänavaid ning kaugvaated linna siluetele ja maamärkidele*. Viljandi väärtus seisneb linna maalilisuses, mis avaneb vaadetes Viljandi järvelt ja järve kallastelt linna siluetele ja silmapaistvamatele maamärkidele nagu Jaani kirik, veetorn ja ordulinnuse varemed. Vaated on ka linna visiitkaart ning osa ajaloolisest keskkonnast, mistõttu on nende säilitamine vajalik.

Säilitatakse ka muinsuskaitseala sisevaated piki muinsuskaitseala tänavaid. See tähendab, et muinsuskaitseala tänavate kohale galeriisid jms hooneosad ei ehitata ning tänavaruumis uute elementide lisamisel arvestatakse kultuuriväärtuslike hoonete ja rajatiste vaadeldavuse säilitamisega. Muinsuskaitseala sees üle kvartalite avanevaid (hoonete puudumisel ajutisi) vaateid kirikutornidele vms objektidele ei loeta olulisteks säilitatavateks vaadeteks.

Tänavakoridoridesse reklaamkandjate jms paigaldamiseks tuleb taotleda Muinsuskaitseameti luba vastavalt MuKS § 52 lg 1.

Eelnõu III osa. Muinsuskaitsealal asuvate hoonete väärtusklassid

Eelnõu punktis 9 jagatakse muinsuskaitseala hooned (välja arvatud kultuurimälestiseks tunnistatud hooned) väärtusklassidesse, ehk A-, B- ja C- kaitsekategooriasse. Vastavalt MuKS-e § 19 lg 5 p-le 3 märgitakse muinsuskaitseala kaitsekorras muinsuskaitsealal asuvate hoonete väärtusklassid. Need määratakse kultuuriministri määruse nr 23 „Mälestise liikide ja muinsuskaitseala riikliku kaitse üldised kriteeriumid ning muinsuskaitsealal asuvate ehitiste väärtusklassid“ § 10 lg 1 järgi. Väärtusklassid on neutraalsete nimedega (A-, B- ja C- kaitsekategooria), et mitte tekitada valearusaama hoonete hierarhiast, kus üks maja on väärtuslikum kui teine. Muinsuskaitseala hoonete klassifitseerimise mõte on kehtestada neile erinevad nõuded, loakohustus ja leevendused. Hoone kaitsekategooria on määratud eelnõu lisas 3.

Hoonete üksteisest eristamisel lähtuti üldiselt hoonetele antud Eesti Topograafia Andmekogu (ETAK) koodidest. Mõningatel juhtudel tuli eristada ühe ETAK-koodiga hoone juurdeehitis

põhimahust, et anda hilisemale juurdeehitisele ajaloolisest hoonest erinev kaitsekategooria. Sellistel juhtudel on kaardil lisas 3 ka ühe aadressi ja ETAK-koodiga hoonel näidatud mitu erinevas kaitsekategoorias osa.

Kultuuriväärtuslikud hooned (A- ja B-kaitsekategooria) on muinsuskaitseala kohatunnetust loovad ja seda hoidvad ehitised, millel on kõrge iseseisev arhitektuurne või ajaloolist linnaruumi toetav väärtus. Kultuuriväärtuslike hoonete puhul seisneb erinevus interjööride säilivuses ja loakohustuses sisetöödel: A-kaitsekategooria hoone puhul säilib Muinsuskaitseameti tööde tegemise loa kohustus ka sisetöödel, B-kaitsekategooria puhul mitte ehk senise korraga võrreldes toimub kitsenduste leevendamine. Oluline on silmas pidada, et kultuuriväärtuslikud hooned (A- ja B-kaitsekategooria) on väärtuslikud ka siis, kui hoone eksterjööri või interjööri on ajas muudetud.

C-kaitsekategooria hooned ei kanna muinsuskaitseala väärtusi ning nende puhul ei ole sellepärast nõutav nende säilitamine olemasolevas mahus ja välisilmes. Küll aga tuleb nende ümberehitamisel tagada sobivus ümbritseva keskkonna kultuuriväärtuslike hoonetega ning hoone enda arhitektuurse lahendusega ehk terviklikkus.

Viljandi muinsuskaitsealal on tehtud ettepanek määrata A-kaitsekategooriasse 14 hoonet või hooneosa. A-kategooria hoonete puhul on tegemist peamiselt ühiskondlike hoonetega, kuid ka üksikute korterelamutega, kus on teada, et seal on säilinud väärtuslikud interjöörid. Senise põhimääruse järgi olid kõik muinsusalal olevad hooned võrreldavad A-kaitsekategooria hoonena, st Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba oli nõutav nii välis- kui ka sisetöödeks.

B-kaitsekategooriasse on eelnõuga määratud üle 310 hoone või hooneosa – see on valdav osa muinsuskaitseala hoonetest. C-kaitsekategooriasse määratakse üle 250 hoone või hooneosa. Valdav osa nendest on mitmesugused väiksed abihooned (kuurid, garaažid, elektrialajaamad jms).

Hoonete kaitsekategooriate tabel koos põhjendustega iga kultuuriväärtusliku hoone väärtuse kohta on avaldatud inventeerimisaruandena Muinsuskaitseameti kodulehel¹².

Hoonete kaitsekategooriaid saab tulevikus muuta kaitsekorra muutmisega.

Lisaks A-, B- ja C-kaitsekategooria hoonetele on Viljandi muinsuskaitsealal kultuurimälestiseks tunnistatud 24 ehitist. Mälestistele kehtivad nõuded tulenevad muinsuskaitseadusest ja neid käesoleva eelnõuga ei kehtestata ega leevendata.

Eelnõu punktis 10 sätestatakse, et juhul kui muinsuskaitsealal asuva mälestise mälestiseks olemine lõpetatakse pärast kaitsekorra jõustumist, käsitletakse sellist hoonet muinsuskaitsealal edaspidi A-kaitsekategooria hoonena. Seda niikaua kuni kaitsekategooria määramiseni kaitsekorra muutmisel.

Samuti reguleeritakse punktiga olukorda kui olemasolev hoone kaitsekorra lisas 3 märgitud ei ole. Sellisel juhul käsitletakse seda hoonet kuni kaitsekategooria määramiseni B-kaitsekategooria hoonena. Selline säte on vajalik, kuna inventeerimise käigus võis inimliku või tehnilise vea tõttu jääda mõni hoone inventeerimistabelisse kandmata. Näiteks võib olla tähelepanuta jäänud mõni abihoone, millel puudub ehitisregistris ETAK-kood.

12

Eelnõu punktis 11 sätestatakse, et *A-kaitsekategooria hoone on kultuuriväärtuslik hoone, mille puhul säilitatakse hoone autentsus nii eksterjööris kui ka interjööris*. See lähtub määruses nr 23 „Mälestise liikide ja muinsuskaitseala riikliku kaitse üldised kriteeriumid ning muinsuskaitsealal asuvate ehitiste väärtusklassid“ antud A-kaitsekategooria hoone määratlusest.

Autentsuse mõiste tuleneb MuKS-e § 43 lg-st 1, mille järgi *muinsuskaitsealal töid kavandades ning tehes lähtutakse autentsuse ja terviklikkuse säilitamise põhimõttest, pidades oluliseks eri ajastute väärtuslikke kihistusi, ning tagatakse tegevuse ohutus mälestise ja muinsuskaitsealal asuva ehitise säilimisele*. Seega tuleb A-kaitsekategooria hoone puhul autentsuse säilitamise põhimõttest lähtuda nii hoone eksterjööris kui ka interjööris ning tööd eksterjööris ja interjööris eeldavad Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba.

Eelnõu punktis 12 sätestatakse, et *B-kaitsekategooria hoone on kultuuriväärtuslik või silmapaistva mõjuga hoone, mille puhul säilitatakse hoone autentsus eksterjööris*. B-kaitsekategooria hoonetel ei ole teadaolevalt väärtuslikke interjööre või nende osasid ning neil on seetõttu oluline hoida alles meieni säilinud välisilmet ja seda kujundavaid detaile. B-kaitsekategooria hoone puhul tuleb seega autentsuse säilitamise põhimõttest lähtuda hoone eksterjööris. Tööd eksterjööris eeldavad Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba, siseruumides tööde tegemiseks Muinsuskaitseameti luba ei ole vaja.

Juhul, kui B-kaitsekategooria hoone siseruumides tehakse ehitustöid ja interjööris avastatakse väärtuslikke kihistusi (näiteks vanad tapeedid, lae- või seinamaalingud, ajaloolised põrandad vms), siis tuleb vastavalt MuKS §-le 60 tööd peatada ja Muinsuskaitseametit teavitada. Eesmärk on suunata omanikku interjööris leiduvate kultuuriväärtuslike detailide väärtust mõistma. Muinsuskaitseamet nõustab omanikku, kuidas kõige säästvamal viisil väärtuslikke detaile alles hoida ning saab vajadusel restaureerimist toetada. Põhjendatud juhul on võimalik võtta hoone interjööri MuKS alusel ajutise kaitse alla, et teha kindlaks leitu täpsem kultuuriväärtus või algatada hoone kaitsekategooria muutmine läbi kaitsekorra muutmise.

Eelnõu punktis 13 sätestatakse, et *C-kaitsekategooria hoone on muu hoone, mille autentsena säilitamine ei ole nõutav*. See tähendab, et C-kaitsekategooria hoone on ehitus, mis ei kannu endas muinsuskaitseala väärtusi ja seetõttu pole selle autentsuse säilitamine muinsuskaitseala kontekstis oluline. C-kaitsekategooria hooned on valdavalt sekundaarsed abihooned või nõukogudeaegsed ja hilisemad hooned, millel puudub oluline muinsuskaitsealine väärtus ajaloolise linnaruumi kontekstis. Ehituslike muudatuste kavandamisel on siiski vajalik tagada hoone arhitektuurne kvaliteet ja sobivus ümbritseva keskkonnaga. Kuna hoone ei ole iseseisva väärtusega ega ala tervikut toetav, on võimalik muinsuskaitseadusest tulenevaid erimenetlusi mitte nõuda (muinsuskaitse eritingimuste andmine, tööde tegemise loa väljastamine, muinsuskaitsealase järelevalve määramine, tööde aruande koostamine jms). C-kategooria hoonete puhul annab Muinsuskaitseamet üldjuhul oma kooskõlastuse kohaliku omavalitsuse üksusele ehitusloa või -teatise menetluses. Juhul, kui C-kategooria hoone välisilme muutmist kavandatakse ilma ehitusloa või -teatise (nt katmine supergraafika või uue värvilahendusega), siis tuleb hoone ilme muutmiseks taotleda siiski Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba – ilme muutmise ei ole leevendatud. Seda põhjusel, et C-kaitsekategooria hooned võivad olla linnaruumis väga suure visuaalse mõjuga ning nende välisilme sobimine ajaloolisesse keskkonda on tarvis tagada ka siis, kui tööd ehitusluba või -teatist ei eelda.

Eelnõu punktis 14 sätestatakse, et kui hoone ehitatakse pärast kaitsekorra jõustumist, käsitletakse seda kuni kaitsekategooria määramiseni C-kaitsekategooria hoonena, st sellele kehtivad C-kaitsekategooria hoone nõuded ja menetlusnormid. Kaitsekorra hoonete kaitsekategooriate kaart vananeb paratamatult niipea kui see kehtestatakse, kuna see ei käsitle hooneid, mis ehitatakse pärast kaitsekorra kehtestamist. Selleks, et uued hooned ei jääks õiguslikult määratlemata, on täpsustatud, et kuni järgmise inventeerimise ning kaitsekorra muutmiseni käsitletakse neid C-kategooria hoonetena. See ei ole hinnang nende arhitektuursele väärtusele või sobivusele linnaruumis.

Eelnõu IV osa. Muinsuskaitseala kaitse eesmärgi tagamiseks vajalikud nõuded hoonetele

Vastavalt MuKS-ile on hooldamine ja remontimine kui järjepidevad tegevused muinsuskaitseala ja selle ehitiste korrashoiuks ja seisundi parandamiseks loakohustusest ja teavituskohustust vabad kõikide muinsuskaitsealal asuvate ehitiste, kaasa arvatud mälestiste, puhul.

MuKS-e §-s 7 määratletud tegevuste – *konserveerimise, restaureerimise ja ilme muutmise* puhul rakenduvad kaitsekorras kehtestatud nõuded. EhS-s on vastavad tegevused, välja arvatud conserveerimine, reguleeritud ehitise ümberehitamisena (§ 4 lg 3). Ehitamisena käsitletakse eelnõus EhS § 4 lg 1 kohaseid tegevusi – *ehitise püstitamine, rajamine, paigaldamine, lammutamine ja muu ehitisega seonduv tegevus, mille tulemusel ehitis tekib või muutuvad selle füüsilised omadused. Ehitamine on ka pinnase või katendi ümberpaigutamine sellises ulatuses, millel on oluline püsiv mõju ümbritsevale keskkonnale ja funktsionaalne seos ehitisega.*

Oluline on silmas pidada, et siseruumides ehitamisel tuleb kõigi ehitiste puhul tagada hoone konstruktiivne püsivus ja selle ohutus, sh kultuuriväärtuste kaitse (EhS § 8). Näiteks võib see tähendada, et ka B-kaitsekategooria hoone rekonstrueerimisel tuleb säilitada sisetarindeid, mis on otseselt seotud välistarindite säilimisega (võlvlagi keldris, laetalad, mantelkorsten jms).

Eelnõus on nõuded hoonetele esitatud kaitsekategooriate kaupa, sealhulgas kultuuriväärtuslikele hoonetele (A- ja B-kaitsekategooria) esitatavad nõuded kattuvad, välja arvatud sisetööde osas. A-kaitsekategooria hoonel tuleb tööde tegemise luba taotleda ka töödeks siseruumides, kuna neis on väärtuslikud interjöörid. B-kaitsekategooria hoonel sisetööd Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba ei vaja, kuid juhul, kui sisetööde käigus leitakse ajalooline viimistluskiht, siis on sellest teavitamine kohustuslik (MuKS § 60). C-kaitsekategooria hoone puhul ei väljasta Muinsuskaitseamet tööde tegemise luba, vaid annab kooskõlastuse kohaliku omavalitsuse ehitusloa või –teatise menetluses. Erinevad loakohustused ja leevendused kaitsekategooriate kaupa on kokkuvõtliku tabelina välja toodud seletuskirja lisas 1.

Eelnõu punktis 15 sätestatakse **A-kaitsekategooria hoonetele kehtivad nõuded interjööride kohta:** *säilitatakse väärtuslik ruumiplaneering, sisetarindid (vahelaed, siseseinad, mantelkorstnad jms), interjööridetailid (siseuksed, sisetrepid, piirdeliistud, ahjud jms) ja siseviimistluskihid (põrandalauad, parketid, maalitud, stukkdekoor jms).* Väärtuslik ruumiplaneering ja sisetarindid hõlmavad säilinud ajalooliseid siseseinu ja vahelagesid, samuti korstnaid, sh mantelkorstnaid. Võimalikud muudatused ruumiplaneeringus ja sisetarindite muutmise võimalused kaalutakse muinsuskaitse eritingimuste koostamisel läbi, säilitamismõue ei ole üldjuhul absoluutne. Ruumiplaneeringu muutmisel on eelistatud tagasipööratavad lahendused (nt kergvaheseinte lisamine olemasolevaid konstruktsioone muutmata) ning

ajaloolise substantsi võimalikult vähene lõhkumine (nt olemasolevate läbiviigukohtade ja avade kasutamine).

Väärtuslikeks interjööridetailideks võivad olla siseuksed, siseaknad, piirdeliistud, sisetrepid, ahjud ja muud hoone ehitusajast või hilisematest perioodidest pärinevad väärtuslikud detailid. Väärtuslikud siseviimistluskihid võivad olla nt ajaloolised laud- ja parkettpõrandad, lae-, seinavõi põrandamaalingud, ajaloolised tapeedid, stukkdekoor jms. Detailide ja viimistluskihtide säilitamise nõue ei tähenda nende eksponeerimise nõuet. See, mida ja kuidas eksponeerida, sõltub hoone kasutusvõimalustest ning konkreetsed nõuded antakse muinsuskaitse eritingimustega.

Eelnõu punktis 16 nimetatakse A- ja B-kaitsekategooria hoonetele kehtivad nõuded nende konserveerimiseks, restaureerimiseks, ilme muutmiseks ja ehitamiseks. Nõuded kehtivad olemasolevatele hoonemahtudele ja asjakohasel juhul ka kavandatavatele juurdeehitustele. Kaitsekorrast tulenevad nõuded on üldised nõuded, mis kehtivad kõigi A- ja B-kaitsekategooria hoonete suhtes. Nõudeid täpsustatakse iga hoone puhul muinsuskaitse eritingimustega.

Punktis 16.1 sätestatakse, et *ajaloolised piirdetarindid, proportsioonid, välisviimistlus ja väärtuslikud detailid säilitatakse võimalikult autentsena ning tagatakse olemasolevate kandekonstruksioonide püsivus.* Piirdetarinditena mõistetakse hoone piirdekonstruksioone tervikuna koos kandekonstruksioonidega (st välissein ja sokkel kogu paksuses, katus koos kandekonstruksiooniga).

On juhtumeid, kus ajaloolise hoone autentsus on rikutud ja välisilme algsega võrreldes lihtsustatud või moonutatud. Sellisel juhul ei saa hilisemat viimistlust kultuuriväärtuslikuks pidada ning selle asendamine sobivama lahendusega on lubatud. Säte ei ole sõnastatud absoluutsena ja muudatusi välistavana. Täiend *võimalikult* annab kaalumise ruumi hoone mingil määral muutmiseks, nt katusealuse väljaehitamiseks, uukide või katuseakende lisamiseks, kui see ei muuda oluliselt hoone proportsioone.

Samuti tuleb tagada kogu hoone kandekonstruksioonide säilimine, kuna hoone on konstruktiivselt tervik ning oluliste seosmiste kandekonstruksioonide lammutamine võib kaasa tuua kogu hoone kokkuvarisemise, mis ei võimalda säilitada ka selle välimisi piirdetarindeid ja välisilmet autentsena. St hoone ümberehitamisel, isegi kui see on B-kaitsekategoorias, ei ole lubatud selle seosmiste kandekonstruksioonide lammutamine ega ümberehitamine viisil, mis seab ohtu kogu hoone säilimisele.

Punkt 16.2 sätestab, et *hooneosade ja ehitusdetailide taastamisel võetakse aluseks dokumenteeritud ajalooline olukord ja lähtutakse hoonest kui tervikust.* Olukorras, kus on vajalik hooneosa või mõne ehitusdetaili taastamine, saab seda teha, võttes aluseks varasema dokumendi (ehitusprojekt, ajalooline foto jms) ja lähtudes hoonest kui tervikust. Näiteks kui hoonel on olnud veranda, mis ei ole säilinud, siis on võimalik see uuesti rajada ajaloolise eeskujul. Hoonest kui tervikust lähtumine tähendab ka seda, et kui hoone mõned aknad või muud detailid on asendatud, siis peaks üldjuhul maja ilmet ühtlustama, taastades avatäiteid ja detaile säilinud originaalide eeskujul (välja arvatud juhul, kui ka hilisemad aknad vm detailid on väärtuslikud). Dokumentatsiooni puudumisel on võimalik paigaldada ka kaasaegne hooneosa, mis järgib kultuuriväärtusliku arhitektuurset ilmet ning ehitusmaterjale.

Punktis 16.3 sätestatakse, et *kasutatakse hoonele ja selle ehitusajale iseloomulikke ehitus- ja viimistlusmaterjale ning võimaluse korral traditsioonilisi töövõtteid ja tehnoloogiaid;*

traditsioonilisi ehitus- ja viimistlusmaterjale jälgendavaid materjale ei kasutata (nt plastlaudis, kivikatust imiteeriv katuseplekk, õhekrohv); hoone ehitusajale mitte iseloomulikke materjale võib kasutada ainult ajutise konserveeriva lahendusena (nt katusekattena rullmaterjal, eterniit). Näiteks, kui hoonel on algupäraselt olnud valtsplekk-katus, tuleb katusekatte vahetuse korral samuti kasutada käsitsi valtsitud plekki; puitseina parandamisel puitu ja tellisseina parandamisel telliseid. Viimistlusmaterjalina tuleb kasutada end ajas tõestanud ja ajaloolisesse keskkonda sobivaid materjale, sh lubikrohve ning linaõlivärve.

Traditsiooniliste töövõtete ja tehnoloogiate all mõistetakse nt pleki valtsimist, kelluga krohvimist, pintsliga värvimist, takutamist, tappimist jms. Üldjuhul hoone restaureerimise puhul on traditsiooniliste töövõtete kasutamine põhjendatud, uue juurdeehitise puhul mitte.

Punktist tuleneb, et muinsuskaitsealal *ei kasutata traditsioonilisi ehitusmaterjale jälgendavaid materjale*. Jälgendav on näiteks puitakent jälgendav plastaken, puitvoodrit jälgendav plastikvoodrilaud, õhekrohv, kivikatust jälgendav laineline katuseplekk, valtsplekki jälgendav sileplekk jms. Ajaloolises keskkonnas on ausus materjalide olemuse osas üks eeldusi, mis laseb tajuda paika ajaloolise ja väärtuslikuna.

Punktis tuuakse välja ka see, et *hoone ehitusajale ebatüüpilisi materjale kasutatakse ainult ajutise konserveeriva lahendusena*. Materjalid, mis ei ole hoonele kõige sobivamad, kuid mida võib erandkorras hoone päästmiseks ajutise lahendusena Muinsuskaitseameti nõusolekul kasutada, on näiteks eterniit, rullmaterjal või sileplekk, kui need asendavad varasemat traditsioonilist valtsplekk- või kivikatust. Samas, osade uuemate hoonete puhul võib eterniit olla algne ja igati eelistatud katusekattematerjal. Materjalide valikul tuleb lähtuda eelkõige konkreetse hoone ajaloolisest (algsest) lahendusest ning kõik materjalid, mida algse lahenduses ei olnud, on hoone ehitusajale ebatüüpilised materjalid, mille kasutamine ei ole soositud.

Punktis 16.4 sätestatakse, et *hoone välispidine soojustamine on lubatud ainult juhul, kui sellega ei hävitata ega kaeta kinni väärtuslikku välisviimistlust ega väärtuslikke detaile ning säilivad hoone ja selle osade proportsioonid*. Üldjuhul on kultuuriväärtuslik ehk A- ja B-kaitsekategooria hoone väärtusliku välisviimistlusega ning selle välispidine (sh sokli) soojustamine on pigem välistatud. Väärtusliku välisviimistluse all on silmas peetud ka krohvimata tellishooneid ning maakividest sokleid. Kultuuriväärtusliku hoone seinte soojustamist väljastpoolt võib kaaluda juhul, kui kogu hoone laudis vajab niikuinii välja vahetamist ning taastatakse kõikide hooneosade (sokkel, aknad, räästas jms) proportsioonid. Kultuuriväärtusliku hoone välisseinte soojustamist väljastpoolt ei saa kaaluda, kui tegu on telliskividest või rikkaliku dekooriga hoonega, kus ajalooline viimistlus ja detailid on osa hoone väärtusest. Puithoonete puhul on väärtusliku siseviimistluse puudumisel võimalik kaaluda ka seinte soojustamist seestpoolt.

Punkt 16.5 sätestab, et *säilitatakse hoone ehitusaegsed või hilisemad hoone arhitektuurse ilmega sobivad avatäited (aknad, ukсед, luugid, jms); välimiste avatäidete asendamist loetakse hoone ilme muutmiseks ning see tegevus on loa kohustuslik*. Kultuuriväärtuslikud avatäited on nii hoone ehitusaegsed kui ka hilisemad, hoone kui tervikuga sobituvad aknad-ukсед. Kas tegu on kultuuriväärtusliku hoone ehitusaegsete või hilisemate, hoone kui tervikuga sobivate avatäidetega, selgitatakse välja nõustamise või muinsuskaitse eritingimuste koostamise käigus. Väliste avatäidete asendamist loetakse hoone ilme muutmiseks ning nende vahetamine ilma Muinsuskaitseameti loata muinsuskaitsealal lubatud ei ole.

Punktis 16.6 selgitatakse, et *maapealse osa laiendamine lahendatakse hoone ja selle lähiümbrusega sobivana, arvestades mahtu, proportsioone, materjalikasutust, arhitektuurset ilmet ja kõrghaljastust.*

Lähtuvalt arhitektuursest kontseptsioonist valitakse juurdeehitise ehitus- ja viimistlusmaterjalid (tänapäevase juurdeehitise puhul on õigustatud kaasaegsed, ajaloolise eeskujul kavandatava mahu puhul traditsioonilised materjalid). Hoone olemasoleva katuse- või keldrikorruse kasutuselevõtt koos minimaalsete täiendustega on üldjuhul iga hoone puhul võimalik. Kuid kui soov on hoonele kavandada peale või külge ehitamist, mis hoone mahtu visuaalselt suurendab, siis see eeldab nii olemasoleva hoone kui ka vahetu lähiümbruse (kvartali ja tänava vastasküljel oleva linnaruumi) hoonete ehitusaluse pindala, ehitiste brutopindala, kinnistute täisehitusprotsendi ja tiheduse analüüsimist. Tihedusena mõistetakse siinjuures hoone brutopinna suhet kinnistu pindalasse. Juurdeehitise proportsioonid peavad olema sobilikud nii hoone, millele juurde ehitatakse, kui ka naaberhoonestuse suhtes.

Punktis 16.7 sätestatakse, et *ventilatsiooni- ja küttesüsteemide ehitamisel kasutatakse võimalusel olemasolevat korstnat ja läbiviike, uue korstna ehitamisel järgitakse ajaloolist eeskju; ventilatsiooniretid paigaldatakse hoonega arhitektuurset sobivalt ja viisil, mis ei muuda oluliselt hoone välisilmet.* Võimalusel kasutatakse ventilatsiooni tarbeks ära olemasolevad korstnad või muud läbiviigid, et hoonet uute läbiviikudega võimalikult vähe lõhkuda. Ventilatsioonireste on lubatud paigaldada, kuid sealjuures lähtutakse arhitektuursest sobivusest ning hoone välisilmest.

Punkt 16.8 sätestab, et *elektri- või muu seade, sealhulgas õhksoojuspumba ja ventilatsioonisüsteemi hooneväline osa, katusepinnast visuaalselt eristuv päikesepaneel, elektrikapp jms paigaldatakse vähese vaadeldavusega kohta ning viisil, mis ei kahjusta hoone konstruktsioone ega ajalooliselt väärtuslikke detaile.* Katusepinnast visuaalselt eristuva päikesepaneelina mõistetakse ka kultuuriväärtusliku hoone katusekaldega samas kaldes paigaldatud, kuid paneelina eristuvat seadet. Nende seadmete puhul on oluline, et need oleksid paigutatud nii, et need paikneksid avalikus ruumis (tänavalt, platsidelt) võimalikult varjatult – võimalusel paigaldatakse need hoone tagaküljele või hoonest eraldi. Lubatud on paigaldada ka katusekattesse integreeritud päikesepaneele, kuid nende värv ja ilme peavad sobituma ümbritseva ajaloolise keskkonnaga.

Hoone konstruktsioonide ja viimistluse kahjustamise all on mõeldud näiteks õhksoojuspumba väliseadme kinnitamist seinale, kuna seade tekitab vibratsiooni ja kondensatsioonivett, mis valgub hoone seinale. Selle tõttu on õhksoojuspumba paigaldamisel parem lahendus selle paigutamine hoovi, hoonest eraldi alusele.

Punktis 16.9 sätestatakse, et *püsivalt oma asukohale paigaldatud kohtkindel tegevuskoha tähis, info- või reklaamikandja lahendatakse hoonega ja ajaloolisse keskkonda kujunduselt ja suuruselt sobivalt ning viisil, mis ei varja väärtuslikke fassaadidetaile, ei tekita valgushäiringut ega domineeri linnaruumis.* Käesolev nõue tuleneb MuKS § 7 lg 3, mis käsitleb muinsuskaitsealale suunatud tegevusi, sh ilme muutmist. Kuna püsivalt oma asukohale paigaldatud kohtkindel tegevuskoha tähis, info- või reklaamikandja mõjutavad muinsuskaitseala ilmet, on oluline kavandada need ajaloolisse keskkonda kujunduselt ja suuruselt sobivalt ning nii, et nendega ei varjata kultuuriväärtusliku hoone fassaadidetaile ega tekitata valgushäiringut või linnaruumis domineerivat elementi. Ettevõtte tegevuskoha tähis ja reklaam ei tohi olla esitatud helendavate pindadega kastina, teleri tüüpi ekraanina jm sähviva,

automaatselt sisu või kujundust muutva infopinnana, kuna sellised tekitavad valgushäiringut ja hakkavad ajaloolises keskkonnas domineerima.

Punktis 16.10 sätestatakse, et *katuseaknad paigaldatakse hoone vähese vaadeldavusega küljele ning hoonega arhitektuurselt sobivalt; uuke ja vintskappe võib ehitada juhul, kui need on paigutatud hoonega arhitektuurselt sobivalt*. Katuseaknad ei ole üldjuhul tänava poole lubatud paigaldada, välja arvatud kolmekorruselised ja kõrgemad hooned, mille puhul ei jää katuseaknad tänavalt vaadeldavaks. Katuseaknaid tohib paigaldada hoovipoole, kuid tuleb arvestada hoone arhitektuuri ning et need ei paikneks katusepinnas tihedalt ega domineerivalt.

Eelnõu punktis 17 sätestatakse **nõuded tööde tegemisele C-kaitsekategooria hoonetel**. Nõuded kehtivad olemasolevatele hoonemahtudele ja kavandatavatele juurdeehitistele. Nõuded kehtivad ka juhul, kui tegu on EhS § 4 lg 3 p 6 ja lg 4 kohase hoone taastamisega, mille käigus asendatakse nii hoone maht kui välisilme selle olemasolevas mahus ja kujul. Juhul, kui C-kaitsekategooria hoone soovitakse asendada senisest teistsuguse mahu ja välisilmega ehitisega, rakenduvad sellele eelnõu uusehitise põhimõtted ja nõuded, sh muinsuskaitse eritingimuste koostamise nõue.

Punkt 17.1 sätestab, et *lähtutakse hoone terviklikust välisilmest ning sobivusest lähiümbruse hoonestusega*. C-kaitsekategooria hoone puhul lähtutakse ehitusaegsest lahendusest või seda lahendust muutes hoonest kui tervikust, aga ka üldisest sobivusest ajaloolisesse keskkonda. Kuna hoone autentsust säilitama ei pea, võib hoonet suuremal määral ümber ehitada, kuid tulemus peab siiski olema terviklik ja muinsuskaitsealale sobiv, sh materjalikasutuselt.

Punktis 17.2 tuuakse välja, et *kasutatakse muinsuskaitsealale sobivaid ajastukohaseid ehitus- ja viimistlusmaterjale*. Ka C-kaitsekategooria hoonete puhul on oluline nende sobitumine muinsuskaitseala üldise tervikuga. Lihtsaim viis selle tagamiseks on kasutada ajaloolisele keskkonnale omaseid, järelikult ka sinna sobivaid materjale.

C-kaitsekategooria hoone puhul on võimalused A- ja B-kaitsekategooria hoonetest laiemad. Näiteks tüüpilise silikaattellistest nõukogudeaegse korterelamu puhul võib rekonstrueerimisel kas säilitada algse välisilme ja materjalikasutuse (tellisfassaadid) või anda hoonetele tervikliku uue välisilme (nt plekk-katus, krohvitud fassaadid). Õhekrohv, mida A- või B-kaitsekategooria hoonete traditsioonilise lubikrohviga kujundatud fassaadidel ei kasutata, on C-kategooria hoonete puhul võimalik lahendus. Tüüpilise silikaattellis-fassaadiga korterelamu puhul ei eeldata, et selle soojustamisel peaks taastama soojustuse peal algse eeskujul silikaatvoodri või ajalooliste hoonete eeskujul lubikrohvi. C-kategooriasse kuulub palju väga erineva vanuse, materjalikasutuse ja ruumimõjuga ehitisi. Konkreetsele hoonetele sobivale lahendusele seab tingimused Muinsuskaitseamet ehitusloa või -teatise aluseks oleva projekti menetlemise käigus.

Punktis 17.3 sõnastatakse, et *hoone välispidisel soojustamisel säilitatakse hoone proportsioonid ja vajaduse korral iseloomulikud detailid*. C-kaitsekategooria hoone puhul on selle väline soojustamine üldjuhul lubatud, kuid säilitatakse akende ja räästa proportsiooni suhe seinapinda ja nende olemasolul ka iseloomulikud fassaadidetailid. See tähendab, et soojustamisel tuleb pikendada räästast, tõsta aknad seina suhtes sellisele kaugusele, nagu need on olnud jne. C-kategooria hoonetelgi võib olla fassaadidel iseloomulikke detaile, mida soojustuse peale tõsta või markeerida (nt mõni bareljeef, supergraafika).

Punktis 17.4 sätestatakse, et *maapealse osa laiendamine lahendatakse hoone ja selle lähiümbrusega sobivana, arvestades mahtu, proportsioone, materjalikasutust ja arhitektuurset ilmet*. Lähtuvalt arhitektuursest kontseptsioonist valitakse juurdeehitise ehitus- ja viimistlusmaterjalid (tänapäevase juurdeehitise puhul on õigustatud kaasaegsed, ajaloolise eeskujul kavandatava mahu puhul traditsioonilised materjalid). Hoone olemasoleva katuse- või keldrikorruse kasutuselevõtt koos minimaalsete täiendustega on võimalik. Kuid kui soov on hoonele kavandada peale või külge ehitamist, mis hoone mahtu visuaalselt suurendab, siis see eeldab nii olemasoleva hoone kui ka vahetu lähiümbruse (kvartali ja tänava vastasküljel oleva linnaruumi) hoonete ehitusaluse pindala, ehitiste brutopindala, kinnistute täisehitusprotsendi ja tiheduse analüüsimist. Tihedusena mõistetakse siinjuures hoone brutopinna suhet kinnistu pindalasse. Juurdeehitise proportsioonid peavad olema sobilikud nii hoone, millele juurde ehitatakse, kui ka naaberhoonestuse suhtes.

Punktides 17.5–17.6 seatakse nõuded elektri- või muu seadme osas ning püsivalt oma asukohale paigaldatud kohtkindel tegevuskoha tähis, info- või reklaamikandja osas, mis on samad kui A- ja B-kaitsekategooria hoonete puhul. Need nõuded kehtivad kõigi muinsuskaitseala ehitiste kohta ühtemoodi, sest need mõjutavad linnapilti kui tervikut.

Eelnõu punktiga 18 sätestatakse, et **muinsuskaitseala on jagatud kolmeks piirkonnaks**. Linnakindlustustega piiratud keskaegne linn koos ordulinnuse varemete ja vallikraavidega moodustab muinsuskaitseala piirkonna 1. Uuslinna ala koos mõisapargi ja järve äärsel haljasstruktuuriga moodustab piirkonna 2. Ordulinnuse varemetest lõunasse jääv Huntaugu mäe ja Valuoja ala moodustab piirkonna 3. Muinsuskaitseala piirkonnad on näidatud kaitsekorra lisas 2. Erinevalt Viljandi vanalinna põhimäärusest on muinsuskaitseala jagatud erinevateks piirkondadeks seetõttu, et erinevates muinsuskaitseala osades on kaitse eesmärgid pisut erinevad ning seeläbi oleks võimalik kehtestada vastavalt piirkonna eripärale ka sobivad nõuded. Nõuete erinevus puudutab uute ehitiste püstitamist ja tänavaruumi.

Eelnõu punktiga 19 antakse nõuded **muinsuskaitseala piirkonnas 1 kehtivad uute ehitiste püstitamisele ja tänavaruumile**. Piirkonna 1 moodustab linnakindlustustega piiratud keskaegne linn koos ordulinnuse varemete ja vallikraavidega. Täpsemad nõuded uute ehitiste püstitamisele antakse kinnistu detailplaneeringu või projekteerimistingimustega ja detailplaneeringu muinsuskaitse eritingimustega. Kaitsekorrast tulenevad üldnõuded detailplaneeringu ja projekteerimistingimuste, samuti uushoonestuse muinsuskaitse eritingimuste koostamiseks, arvestades linna üldplaneeringu ning kvaliteetse ruumi põhialustega. MuKS § 52 lg 1 seab loakohustuse iga muinsuskaitsealal asuva ehitise konserveerimiseks, restaureerimiseks, ilme muutmiseks ja ehitamiseks. Ehitiste all mõeldakse vastavalt ehitusseadustikule nii hooned kui rajatisi (tänavad, platsid, pargid, piirdeaiad, pingid, kaevud, tänavalaternad jms). Muinsuskaitseala eesmärk on mitte ainult hoonete, vaid kogu linnaruumi kui terviku väärtuste säilitamine ja esiletoomine. Nõuete eesmärgiks on tagada lisanduste sobivus ajaloolises keskkonnas ning ajaloolise linnaruumi ja kultuurivääruslike ehitiste vaadeldavuse säilitamine.

Punktis 19.1 sõnastatakse, et *A- ja B-kaitsekategooria hoonetega hoonestatud kinnistutel uusi hooned üldjuhul ei püstitata*. Arvestades piirkonna 1 eripära, kus tegemist on keskaegse linnatuumikuga, kus kinnistud on üldjuhul tihedalt hoonestatud ning sagedasti ajaloolise hoonestusega, siis uusi ehitisi sinna, kus juba paiknevad A- ja B-kaitsekategooria hooned,

üldjuhul ei püstitata. Lubatud on uute ehitiste püstitamine tühjadele kruntidele ning kinnistutele, kus paiknevad C-kaitsekategooria ehitised.

Punktis 19.2 sätestatakse, et *linnamüüri ümbritseva vallikraavi alal on uute ehitiste püstitamine lubatud vaid ajaloolise hoonestusmahu ulatuses ja/või aladel, kus on kehtiv detailplaneering*. Lubatud on uute ehitiste püstitamine olemasoleva hoone hävimisel või ajaloolise hoone asukohta, kuid seda maksimaalselt ajaloolise hoone mahu ulatuses, et ei püstitataks mahult märkimisväärselt suuremaid uusi ehitisi, kui asukohas on varasemalt olnud. Juhul, kui linnamüüri ümbritseva vallikraavi alal kehtestatud detailplaneering, millega on lubatud uue ehitise püstitamine asukohta, kus ei ole ajaloolist hoonestust olnud, siis edaspidi selles asukohas uut ehitist püstitada lubavat detailplaneeringut kehtestada ei ole võimalik.

Punkt 19.3 sätestab, et *ajalooline turuplats (Laidoneri plats) säilitatakse väljakuna; lubatud on väljaku sillutamise*. Laidoneri plats, mis on ajalooliselt olnud turuplats, säilitatakse ka edaspidi hoonestamata alana. Lubatud on platsi sillutamine munakividega, millele lisaks võib käiguteedel kasutada graniitplaate.

Punkt 19.4 sätestab, et *uue hoone püstitamisel ja juurdeehituse ehitamisel lähtutakse lähiümbruses väljakujunenud ehitusjoonest, hoonestusstruktuurist, tihedusest, kultuuriväärtuslike hoonete mahtudest, värvilahendusest, katusemaastikust ja haljastusest; mitut krunti hõlmava uue ehitise kavandamisel liigendatakse see mahuliselt ja arhitektuuriselt*. Lähiümbrusena on mõistetav kvartal, kus hoonestatav krunt asub, ning krundist üle tänava asuv hoonestus, kuna terviklik linnaruum kujuneb eelkõige tänavaruumi harmoonilises käsitlemises. Lähtumine lähiümbruse hoonestusstruktuurist tähendab muuhulgas ka lähtumist mahtude erinevusest kinnistute tänaväärsetes osades ja hoovis. Juhul kui hoovis asuva C-kaitsekategooria asemele soovitakse rajada uus hoone, siis tuleb lähtuda kvartali hoovihoonete paigutusest, mahtudest ja kõrgusest, mitte tänaväärsete, kinnistu põhihoonete mahtudest.

Uue ehitise püstitamisel lähtutakse selle mahtude üle otsustamisel eelkõige A- ja B-kaitsekategooria hoonete mahtudest, mis iseloomustavad muinsuskaitseala kõige rohkem ning hoiavad selle ajaloolist ilmet. Kui hoonestatava krundi lähiümbruses on II maailmasõja järgseid, palju suurema mastaabiga hooneid, siis neid lähtekohana ei kasutata, kuna need ei ole muinsuskaitseala kui terviku suhtes iseloomulikud. Uute hoonete ja suuremahuliste juurdeehitiste mahud kaalutakse igakordselt läbi muinsuskaitse eritingimuste raames.

Lähiümbruse hoonestuse liigendustest lähtumine tähendab, et üldjuhul tuleb arvestada olemasoleva sokli- ja räästajoonega ning hoonete avade ja trepikodade traditsioonilise paiknemisega piirkonnas. Värvilahenduse valimisel tuleb samuti keskkonnaga arvestada, vältida teravaid kontraste ümbritsevaga (nt erelilla uus ehitis). Katusemaastikust lähtumine tähendab seda, et uue hoone katusekuju sobitatakse piirkonna ajalooliste hoonete katusemaastikust: piirkonnas 1 üldjuhul viilkatustest.

Punktis 19.5 sõnastatakse nõue, et *uue ehitise ja juurdeehitise välisviimistluses kasutatakse muinsuskaitsealale sobivaid materjale, näiteks krohvi, looduskivi, tellist, katusekivi, betooni, puitlaudist, valtsplekki jms; traditsioonilisi ehitusmaterjale jäljendavaid materjale ei kasutata*. Välisviimistluse materjalikasutust reguleeritakse muinsuskaitsealal kui tervikul ühtemoodi: kehtides nii kultuuriväärtuslike hoonete, C-kaitsekategooria hoonete kui uute ehitiste puhul, saab muinsuskaitseala terviklikkust säilitada läbi valdavalt traditsioonilise materjalikasutuse. See ei tähenda, et uusi ehitisi peaks ehitama ainult puidust ja punasest tellisest, aga piirkonnas levinud ajalooliste materjalide või nende tänapäevaste analoogide loominguks kasutamine aitab uusi hooneid paremini keskkonda integreerida.

Punktis 19.6 sätestatakse, et alla 20 m² ehitisealuse pindala ja alla 5 meetri kõrgusega ehitised (edaspidi väikeehitised), mis on ajaloolises keskkonnas ebatüüpiline (prügimaja, elektrilajaam, avalik tualett jms), paigutatakse asukohta, kus see on avalikus ruumis vähe nähtav ning ei kahjusta olemasoleva hoone konstruktsiooni ja viimistlust. Sellised ehitised tuleks üldjuhul paigutada hoone taha hoovi nii, et need ei ole tänavalt nähtavad. Juhul kui see ei ole võimalik, siis kujundatakse väikeehitis selliselt, et see ei domineeriks olemasoleva hoone suhtes või oleks varjestatud (näiteks puidust restiga kaetud). Nõue mitte kahjustada hoone konstruktsiooni ja viimistlust tähendab näiteks seda, et autovarjualune vms väikeehitis ei tohiks paikneda ajaloolise hoone küljes selliselt, et see tekitab oma kinnitustega füüsilisi kahjustusi seintele või nt kogub oma katusele vihmavett ajaloolise hoone seinast, tekitades ohu, et niiskus satub konstruktsioonidesse.

Punktis 19.7 sätestatakse, et väikeehitised, sealhulgas teisaldatav ja ajutine ehitised paigutatakse ajaloolisesse linnaruumi sobivalt ja viisil, mis säilitab vaated, kõrghaljastuse ja tänavate läbitavuse. Need on ehitised, mille puhul ehitusseadustiku kohaselt ei ole vajalik kohaliku omavalitsust ehitamisest teavitada ega ehitusluba taotleda. Siinkohal ei ole silmas peetud linnakujunduse elemente, nagu teetõkked või lillepotid. Muinsuskaitsealal tuleb ka selliste ehitiste püstitamiseks taotleda Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba. Sellised hooned on näiteks kioskid, avalikud tualetid, kuurid jm. Väikeehitiste puhul on oluline kavandada need ajaloolisesse linnatuumikusse sobivalt ja viisil, mis säilitab kõrghaljastuse ja tänavate läbitavuse, kuid kõrgendatud nõuded arhitektuursele ilmele ei ole üldjuhul vajalikud, ajaloolise hoonestusstruktuuri järgimine ei ole alati ka võimalik.

Punktis 19.8 sätestatakse, et kinnistu piiride muutmisel järgitakse kvartalisisest kinnistustruktuuri (suurust ja kuju) või ajaloolist kinnistustruktuuri ning määratakse krundile lihtsate ja selgete piiridega kuju, mis võimaldab kinnistu hooned hooldada ja teenindada. Kinnistute piire on lubatud muuta ning eelistatud on ajalooliste kinnistupiiride taastamine. Oluline on muudatuste tegemisel see, et kinnistule oleks tagatud juurdepääs seal paiknevate kultuuriväärtuslike hoonete hooldamiseks ja teenindamiseks. Kinnistupiiride muutmisel on oluline järgida ajaloolist struktuuri, vältida ajaloolises keskkonnas ebaloosult väikeste või suurte kruntide tekkimist, samuti kitsaid kiile ning kinnistute moodustamist, millel puudub väljapääs avalikule tänavale. Kuigi kinnistupiir ei ole linnaruumis nähtav, hakkab see otseselt mõjutama alale ehitamist ja seda, kuhu paigutatakse piirdeaiad, hooned ja haljastus.

Punkt 19.9 sätestab, et säilitatakse ajaloolised piirdeaiad, -postid, väravad jms. Muuhulgas on soovitatav piirdeaedade, -postide ja väravate taastamine ajalooliste eeskujul.

Punkt 19.10 sätestab, et uued piirdeaiad, -postid, väravad jms lahendatakse järgides lähiümbruses väljakujunenud tava (materjal, kõrgus, paiknemine jms) ja sobivust krundi hoonestuse arhitektuuriga. Juhul, kui on vajalik rajada uued piirdeaiad, -postid ja väravad, siis tuleb need kavandada lähiümbruses tavaks kujunenud eeskujudel, võttes arvesse traditsioonilisi materjale, kõrgust, paiknemist tänavaruumis jms. Piirdeaed peab sobituma ka krundil oleva või sinna rajatava hoonega.

Punkt 18.11 sätestab, et ajalooline munakivisillutis jm ajalooline katend nii tänaval kui hoovialal säilitatakse või taaskasutatakse. Piirkonnas 1 on säilinud ajaloolist munakivisillutist ja muud ajaloolist katendit, mis säilitatakse nii tänaval kui ka hoovialal või ala rekonstrueerimisel taaskasutatakse samas asukohas. Juhul, kui ajaloolist katendit ei ole võimalik säilitada samas asukohas, siis võib selle osi taaskasutada ka mujal. Ajaloolised katendid on sageli hilisemate sillutiskihtide, asfaltkatte või pinnase all peidus. Juhul, kui

tänavatel või hoovides olemasolevate katendite või pinnase eemaldamisel avastatakse ajaloolised sillutiskivid või katendid, tuleb need säilitada ja võtta uuesti kasutusele kas olemasolevas asukohas või erandjuhul ka mujal samal kinnistul või tänavaruumis, rekonstrueerimisprojektiga hõlmatud ala piires. Seega tuleb projektide puhul, kus on teada, et tänavat, väljaku või hoovi pinna all võib olla ajaloolisi katendeid, seda võimalusel eelnevalt uurida ja välja selgitada, kas ajaloolisi katendeid leidub. Samuti tuleb sellistes projektides ette näha kohad, kus (taas)kasutatakse ajaloolisi katendeid nii, et need moodustaksid projektlahendusse sobiva osa.

Punkt 19.12 sätestab, et *uue katendi rajamisel või vana restaureerimisel lähtutakse ajaloolisest lahendusest, näiteks sõiduteel kasutatakse muna- või graniitkive ja graniitplaate, kõnniteel sillutisplaate või -kive, sisehoovides graniitsõelmeid või munakive; asfaltkatet ei rajata.* Uute katendite rajamisel lähtutakse ajaloolisest lahendusest (arhiivi- või bibliograafiamaterjalidest saadud teabe põhjal), näiteks sõiduteel kasutatakse muna- või graniitkive ja graniitplaate, sillutisplaate või -kive, sisehoovides graniitsõelmeid või munakive. Asfaltkatet piirkonnas 1 ei rajata.

Punkt 19.13 sätestab, et *tänavat rekonstrueerimisel säilitatakse või taastatakse kultuuriväärtuslike ehitiste proportsioonid, välditakse pinnasevee imbumist keldrisse ning sademevee juhtimist krundile vajaduse korral tänavapinda madalamale viies.* Seega tuleb tänavat rekonstrueerimise projekteerimisel analüüsida, kas külgnevate hoonete soklite kõrguse või pinnasekallele tõttu on vajalik tänavapinda allapoole viia, ja vajadusel see tänavat rekonstrueerimisprojektis kavandada.

Punktis 19.14 sätestatakse, et *tänavaid hooldatakse viisil, mis ei kahjusta külgnevaid ehitisi ja sillutist.* Libedusetõrjeks soola jm keemiliste ühendite kasutamine, samuti lume lükkamine vastu ehitisi kahjustab hoonete sokleid ning lühendab puude eluiga. Lubatud on kasutada nt sõelmeid, millel puudub kahjulik mõju hoonete soklitele ja sillutisele.

Punkt 19.15 sätestab, et *uute linnaruumi kujundavate elementide rajamisel võetakse võimalusel aluseks Viljandi ajaloolised näited; uued linnaruumi kujundavad elemendid ja liikluskorraldusvahendid kavandatakse ümbritsevat ajaloolist keskkonda arvestavalt ja viisil, mis ei varja ega kahjusta kultuuriväärtuslike ehitisi ega arheoloogilist kultuurikihti.* Piirkonnas 1 lähtutakse võimaluse korral uute linnakujunduslike elementide rajamisel Viljandi vanalinnas ajalooliselt eksisteerinud näidetest, juhul kui selliseid on olnud. Näiteks nagu kuulutustetulbad, pingid vms. Muude uute linnakujunduse elementide (linnamööbel, päikesevarjud, tegevuskoha tähised, info- ja reklaamkandjad, liikluskorraldusvahendid, parkimisautomaadid, skulptuurid jms) lahendused võivad olla ka tänapäevase disainiga. Oluline on, et uued linnakujunduse elemendid ei varjaks ega kahjustaks kultuuriväärtuslike hooneid ega arheoloogilist kultuurikihti.

Punkt 19.16 sätestab, et *avalikus ruumis uusi maapealseid parklaid üldjuhul ei rajata.* Autoliikluse vähendamine piirkonnas 1 aitab hoida ajaloolist linnakeskkonda ning säilitada kultuuriväärtuslike hooneid, mistõttu uusi maapealseid parklaid sinna üldjuhul ei rajata. Vastavalt vajadusele kaalutakse väiksemate parklate rajamist hoovialadel.

Eelnõu punktis 20 antakse nõuded muinsuskaitseala piirkonnas 2 kehtivad uute ehitiste püstitamisele ja tänavaruumile. Piirkonna 2 moodustab uuslinna ala koos mõisapargi ja järve äärsel haljasstruktuuriga. Täpsemad nõuded uute ehitiste püstitamisele antakse kinnistu detailplaneeringu või projekteerimistingimustega ja detailplaneeringu muinsuskaitse

eritingimustega. Kaitsekorrast tulenevad üldnõuded detailplaneeringu ja projekteerimistingimuste, samuti uushoonestuse muinsuskaitse eritingimuste koostamiseks, arvestades linna üldplaneeringu ning kvaliteetse ruumi põhialustega. MuKS § 52 lg 1 seab loakohustuse iga muinsuskaitsealal asuva ehitise konserveerimiseks, restaureerimiseks, ilme muutmiseks ja ehitamiseks. Ehitiste all mõeldakse vastavalt ehitusseadustikule nii hooneid kui rajatisi (tänavad, platsid, pargid, piirdeaiad, pingid, kaevud, tänavalaternad jms). Muinsuskaitseala eesmärk on mitte ainult hoonete, vaid kogu linnaruumi kui terviku väärtuste säilitamine ja esiletoomine. Nõuete eesmärgiks on tagada lisanduste sobivus ajaloolises keskkonnas ning ajaloolise linnaruumi ja kultuuriväärtuslike ehitiste vaadeldavuse säilitamine.

Punkt 20.1 sätestatakse, et *uue ehitise püstitamisel ja juurdeehituse ehitamisel lähtutakse lähiümbruses väljakujunenud ehitusjoonest, hoonestusstruktuurist, tihedusest, kultuuriväärtuslike hoonete mahtudest, liigendusest, värvilahendusest, katusemaastikust ja haljastusest; mitut krunti hõlmava uue ehitise kavandamisel liigendatakse see mahuliselt ja arhitektuurselt*. Lähiümbrusena on mõistetav kvartal, kus hoonestatav krunt asub, ning krundist üle tänava asuv hoonestus, kuna terviklik linnaruum kujuneb eelkõige tänavaruumi harmoonilises käsitlemises. Lähtumine lähiümbruse hoonestusstruktuurist tähendab muuhulgas ka lähtumist mahtude erinevusest kinnistute tänaväärsetes osades ja hoovis. Juhul kui hoovis asuva C-kaitsekategooria asemele soovitakse rajada uus hoone, siis tuleb lähtuda kvartali hoovihoonete paigutusest, mahtudest ja kõrgusest, mitte tänaväärsete, kinnistu põhihoonete mahtudest.

Uue ehitise püstitamisel lähtutakse selle mahtude üle otsustamisel eelkõige A- ja B-kaitsekategooria hoonete mahtudest, mis iseloomustavad muinsuskaitseala kõige rohkem ning hoiavad selle ajaloolist ilmet. Uute hoonete ja suuremahuliste juurdeehitiste mahud kaalutakse igakordselt läbi muinsuskaitse eritingimuste raames.

Lähiümbruse hoonestuse liigendustest lähtumine tähendab, et üldjuhul tuleb arvestada olemasoleva sokli- ja räästajoonega ning hoonete avade ja trepikodade traditsioonilise paiknemisega piirkonnas. Värvilahenduse valimisel tuleb samuti keskkonnaga arvestada, vältida teravaid kontraste ümbritsevaga (nt erelilla uus ehtis). Katusemaastikust lähtumine tähendab seda, et uue hoone katusekuju sobitatakse piirkonna ajalooliste hoonete katusemaastikuga.

Punkt 20.2 sätestab, et *uue ehitise ja juurdeehitise välisviimistluses kasutatakse muinsuskaitsealale sobivaid materjale, näiteks krohvi, looduskivi, tellist, katusekivi, betooni jms, puitlaudist, valtsplekki jms; traditsioonilisi ehitusmaterjale jälgendavaid materjale ei kasutata*. Välisviimistluse materjalikasutust reguleeritakse muinsuskaitsealal kui tervikul ühtemoodi: kehtides nii kultuuriväärtuslike hoonete, C-kaitsekategooria hoonete kui uute ehitiste puhul, saab muinsuskaitseala terviklikkust säilitada läbi valdavalt traditsioonilise materjalikasutuse. See ei tähenda, et uusi ehitisi peaks ehitama ainult puidust ja punasest tellisest, aga piirkonnas levinud ajalooliste materjalide või nende tänapäevaste analoogide loominguks kasutamine aitab uusi hooneid paremini keskkonda integreerida.

Punkt 20.3 sätestab, et *alla 20 m² ehitisealuse pindala ja alla 5 meetri kõrgusega ehtis (edaspidi väikeehitis), mis on ajaloolises keskkonnas ebatüüpiline (prügimaja, elektrialajaam, avalik tualett jms), paigutatakse asukohta, kus see on avalikus ruumis vähe nähtav ning ei kahjusta olemasoleva hoone konstruktsiooni ja viimistlust*. Sellised ehitised tuleks üldjuhul paigutada hoone taha hoovi nii, et need ei ole tänavalt nähtavad. Juhul kui see ei ole võimalik, siis kujundatakse väikeehitis selliselt, et see ei domineeriks olemasoleva hoone suhtes või oleks

varjestatud (näiteks puidust restiga kaetud). Nõue mitte kahjustada hoone konstruktsioone ja viimistlust tähendab näiteks seda, et autovarjualune vms väikeehitis ei tohiks paikneda ajaloolise hoone küljes selliselt, et see tekitab oma kinnitustega füüsilisi kahjustusi seintele või nt kogub oma katusele vihmavett ajaloolise hoone seina vastas, tekitades ohu, et niiskus satub konstruktsioonidesse.

Punkt 20.4 sätestab, et väikeehitis, sealhulgas teisaldatav ja ajutine ehitis paigutatakse ajaloolisesse linnaruumi sobivalt ja viisil, mis säilitab vaated, kõrghaljastuse ja tänavate läbitavuse. Need on ehitised, mille puhul ehitusseadustiku kohaselt ei ole vajalik kohalikku omavalitsust ehitamisest teavitada ega ehitusluba taotleda. Muinsuskaitsealal tuleb ka selliste ehitiste püstitamiseks taotleda Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba. Sellised hooned on näiteks kioskid, avalikud tualetid, kuurid jm. Väikeehitiste puhul on oluline kavandada need ajaloolisesse linnatuumikusse sobivalt ja viisil, mis säilitab kõrghaljastuse ja tänavate läbitavuse, kuid kõrgendatud nõuded arhitektuursele ilmele ei ole üldjuhul vajalikud, ajaloolise hoonestusstruktuuri järgimine ei ole alati ka võimalik.

Punkt 20.5 sätestab, et kinnistu piiride muutmisel järgitakse kvartalisest kinnistustruktuuri (suurust ja kuju) või ajaloolist kinnistustruktuuri ning määrata krundile lihtsate ja selgete piiridega kuju, mis võimaldab ehitist hooldada ja teenindada. Kinnistute piire on lubatud muuta ning eelistatud on ajalooliste kinnistupiiride taastamine. Oluline on muudatuste tegemisel see, et kinnistule oleks tagatud juurdepääs seal paiknevate kultuuriväärtuslike hoonete hooldamiseks ja teenindamiseks. Kinnistupiiride muutmisel on oluline järgida ajaloolist struktuuri, vältida ajaloolises keskkonnas ebaloomulikult väikeste või suurte kruntide tekkimist, samuti kitsaid kiile ning kinnistute moodustamist, millel puudub väljapääs avalikule tänavale. Kuigi kinnistupiir ei ole linnaruumis nähtav, hakkab see otseselt mõjutama alale ehitamist ja seda, kuhu paigutatakse piirdeaiad, hooned ja haljastus.

Punkt 20.6 sätestab, et säilitatakse ajaloolised piirdeaiad, -postid, väravad jms. Muuhulgas on soovitatav piirdeaedade, -postide ja väravate taastamine ajalooliste eeskujul.

Punkt 20.7 sätestab, et uued piirdeaiad, -postid, väravad jms lahendatakse järgides lähiümbruses väljakujunenud tava (materjal, kõrgus, paiknemine jms) ja sobivust krundi hoonestuse arhitektuuriga. Juhul, kui on vajalik rajada uued piirdeaiad, -postid ja väravad, siis tuleb need kavandada lähiümbruses tavaks kujunenud eeskujudel, võttes arvesse traditsioonilisi materjale, kõrgust, paiknemist tänavaruumis jms. Piirdeaed peab sobituma ka krundil oleva või sinna rajatava hoonega.

Punkt 20.8 sätestab, et ajalooline munakivisillutis ja muu ajalooline katend säilitatakse uue katendi all või taaskasutatakse. Piirkonnas 2 leiduv ajalooline munakivisillutis või muu ajalooline katend säilitatakse vajadusel uue katendi all. Näiteks ajalooline munakivisillutis asfaltkatte all. Ajaloolist katendit võib taaskasutada ka mujal.

Punkt 20.9 sätestab, et tänava rekonstrueerimisel säilitatakse või taastatakse kultuuriväärtuslike ehitiste proportsioonid, välditakse pinnasevee imbumist keldrisse ning sademevee juhtimist krundile vajaduse korral tänavapinda madalamale viies. Seega tuleb tänava rekonstrueerimise projekteerimisel analüüsida, kas külgnevate hoonete soklite kõrguse või pinnasekallele tõttu on vajalik tänavapinda allapoole viia, ja vajadusel see tänava rekonstrueerimisprojekti kavandada.

Punkt 20.10 sätestab, et tänavaid hooldatakse viisil, mis ei kahjusta külgnevaid ehitisi ja ajaloolist sillutist. Libedusetõrjeks soola jm keemiliste ühendite kasutamine, samuti lume

lukkamine vastu ehitisi kahjustab hoonete sokleid ning lühendab puude eluiga. Lubatud on kasutada nt sõelmeid, millel puudub kahjulik mõju hoonete soklitele ja sillutisele.

Punkt 20.11 sätestab, et *uute linnaruumi kujundavate elementide rajamisel võetakse võimalusel aluseks Viljandi ajaloolised näited; uued linnaruumi kujundavad elemendid ja liikluskorraldusvahendid kavandatakse ümbritsevat ajaloolist keskkonda arvestavalt ja viisil, mis ei varja ega kahjusta kultuuriväärtuslikke ehitisi ega arheoloogilist kultuurikihti*. Piirkonnas 2 lähtutakse võimaluse korral uute linnakujunduslike elementide rajamisel Viljandi linnas ajalooliselt eksisteerinud näidetest, juhul kui selliseid on olnud. Näiteks nagu kuulutustetulbad, pingid vms. Muude uute linnakujunduse elementide (linnamööbel, päikesevarjud, tegevuskoha tähised, info- ja reklaamkandjad, liikluskorraldusvahendid, parkimisautomaadid, skulptuurid jms) lahendused võivad olla ka tänapäevase disainiga. Oluline on, et uued linnakujunduse elemendid ei varjaks ega kahjustaks kultuuriväärtuslikke hooneid ega arheoloogilist kultuurikihti.

Eelnõu punktis 21 antakse nõuded muinsuskaitseala piirkonnas 3. Piirkonna 3 moodustab ordulinnuse varemetest lõunasse jääv Valuoja ja Huntaugu mäe ala.

Punkt 21.1 sätestab, et *piirkond säilitatakse avatud maastikuna*. Piirkond 3 on valdavalt hoonestamata ala, kus üheks väärtuseks on reljeefne avatud maastik. Selles piirkonnas kehtivad siiski nõuded vastavalt hoonete kaitsekategooriatele. Oluline on nende väärtuste säilitamine ja kaitse, mistõttu peaks piirkond 3 säilima avatud maastikuna.

Punkt 21.2 sätestab, et *piirkonnas kehtivad arheoloogilise kultuurikihiga ala 2 nõuded arheoloogiapärandi kaitseks (punktid 24.1 ja 24.3)*. Piirkond 3 on lisaks maastikule oluliseks väärtuseks maapinna all peituv arheoloogiline kultuurikiht, mis omab teaduslikku ja ajaloolist väärtust. Seetõttu kehtivad piirkonnas arheoloogiaalale kehtestatud nõuded.

Eelnõu punktis 22 antakse nõuded muinsuskaitseala ajaloolistele haljasaladele ja kõrghaljastusele. Muinsuskaitsealal on määratud kolm ajaloolist parki ja üks ajalooline haljasala, mis säilitatakse haljasaladena. MuKS-e § 52 lg 3 p 1 seab loakohustuse kõrghaljastuse rajamise, raie-, kaeve- ja muude pinnase teisaldamise või juurdeveoga seotud töödele muinsuskaitsealal.

Punkt 22.1 sätestab, et *ajaloolised pargid, Lossipark, Sõbrapark ja mõisapark koos Tasuja puiestee alleega säilitatakse haljasaladena ning ei hoonestata; parkide ajalooline struktuur säilitatakse või taastatakse; ajaloolised pargid on märgitud kaitsekorra lisas 4*. Ajaloolised pargid on oluline osa Viljandi linna miljööst ja väärtusest elu- ning puhkekeskkonnana, seetõttu säilitamise eesmärgil neid ei hoonestata. Samas võib pargi puhkealana toimimiseks vajalikke rajatise (pingid vms) Muinsuskaitseameti nõusolekul rajada. Sealjuures on oluline säilitada või vajadusel taastada ajalooliste parkide ajalooline struktuur. Lisaks sätestab punkt, et ajaloolised pargid on märgitud kaitsekorra lisas 4.

Punkt 22.2 sätestab, et *Viljandi järve äärne ajalooline haljasala säilitatakse ja ei hoonestata ega rajata sinna suuremahulisi asfalteeritud parklaid; lubatud on puhke- ja treeningupaiga toimimiseks vajaliku väiketaristu rajamine (teerajad, pingid, viidad, madal seikluspark vms); järve äärne ajalooline haljasala on märgitud kaitsekorra lisas 4*. Ajalooline haljasala Viljandi järve ääres on oluline osa Viljandi linna miljööst ja väärtusest puhkekeskkonnana, seetõttu säilitamise eesmärgil seda ei hoonestata ega rajata sinna suuremahulisi asfalteeritud parklaid.

Oluline on ka haljasala poolloodusliku ilme säilitamine ning vaadete säilitamine ordulinnuse varemetele ja järvele. Samas võib haljasala puhke- ja treeningalana toimimiseks vajalikke rajatise (teerajad, pingid, viidad, madal seikluspark vms) Muinsuskaitseameti nõusolekul rajada. Lisaks sätestab punkt, et Viljandi järve äärne ajalooline haljasala on märgitud kaitsekorra lisas 4.

Punkt 22.3 sätestab, et *uue kõrghaljastuse rajamisel kasutatakse konkreetsele tänavale või haljasalale iseloomulikke kõrghaljastusviisi ja ajastuomaseid taimeliike*. Uue kõrghaljastuse rajamisel lähtutakse linnaruumist kui tervikust ning võimalusel võetakse aluseks dokumenteeritud ajalooline kujundus (algne projekt, linnakaart, fotod jms) ja ajas toimunud muutused, sealhulgas haljasala rajamisajast hiljem rajatud, kuid orgaaniliselt haljasala väärtuslikuks osaks muutunud haljastus koos arhitektuursete väikevormidega.

Punkt 22.4 sätestab, et *ehitus- ja kaevetöödega ei kahjustata väärtuslikku kõrghaljastust, sealhulgas puude juurestikke; kõrghaljastuse vahetus läheduses tänavaid ei soolatatata*. Enamlevinud ehitustööd, millega võidakse kahjustada puude juurestikke, on tänavate rekonstrueerimine, trasside uuendamine, hoonete püstitamine ja tänavate soolatamine.

Eelnõu punktis 23 selgitatakse, et arheoloogilise kultuurkihiga alad on jagatud kaheks alaks. Ala 1 moodustavad vanalinn koos ordulinnuse varemete ja vallikraavidega ja keskaegsed linnakindlustused ning Katariina kabeli vahetu ümbrus. Ala 2 moodustavad vanalinnaga vahetult külgnev uuslinna ala, endine Viljandi mõisasüda ja Huntaugu piirkond koos Viljandi järve äärse alaga. Arheoloogilise kultuurkihiga alad on märgitud kaitsekorra lisas 4.

Eelnõu punktis 24 sätestatakse nõuded arheoloogiapärandi kaitseks.

Punkt 24.1 sätestab, et *arheoloogilise kultuurkihiga aladel enne detailplaneeringu kehtestamist või projekteerimistingimuste ja ehitusloa andmist, millega kaasnevad kaev- ja muud pinnase teisaldamise või juurdeveoga seotud tööd, selgitatakse arhiivi-, bibliograafia- ja/või arheoloogiliste uuringutega välja ja võetakse arvesse alal asuvad väärtuslikud ehituskonstruksioonid ja -detailid ning muud arheoloogilise kultuurkihi elemendid*. Minimaalse sekkumise põhimõttest lähtumiseks tuleb arheoloogilise kultuurkihi elemendid planeeritava alal välja selgitada võimalikult vara, st juba ehitusõigust määrates, et neid saaks projektis arvesse võtta. Enne ruumiotsuse tegemist (detailplaneeringu kehtestamine, projekteerimistingimuste andmine) tuleb koguda piisavalt teavet arheoloogiapärandi kohta: tuleb arhiivi- ja bibliograafiauuringu abil analüüsida keskaegset ning varauusaegset ja uusaegset linnaruumi, vajadusel teha arheoloogiline eeluuring, et projekti koostamisel oleks võimalik maksimaalselt arvesse võtta väärtuslikke ehituskonstruksioone ja -detailide, ja muid arheoloogilise kultuurkihi elemente, sh matmispaiku.

Eelnõu selle punktiga on hõlmatud uus- ja juurdeehitiste kavandamine praegu hoonestamata alale, olemasoleva hoone asemele uue hoone püstitamine, samuti parklate jms tugevdatud aluspinnaga rajatiste ja tehnoliinide kavandamine. Tehnoliinide jm taristu puhul on oluline leida neile trassid, kus kultuurkiht on juba läbi kaevatud, ajaloolistes müürides on juba augud või on võimalik minna müüri või kultuurkihi alt. Vältida tuleb tehnoliinide koridoride kavandamist piki ajaloolisi müüre või diagonaalsi läbi nende, sest nii kahjustatakse arheoloogiapärandit suuremas mahus kui minimaalne sekkumine lubaks. Ruumiotsuse tegemisel eelnevaga arvestamine annab võimaluse asjaolusid arvesse võtta, vajadusel olemasolevat teavet täiendada

ning jõuda tulemusele, mis sekkub arheoloogiapärandisse vähimal võimalikul viisil ja säilitab seda maksimaalselt.

Punkt 24.2 sätestab, et *arheoloogilise kultuurkihiga alal 1 selgitatakse kaevetöödel, sh post- ja vaivundamentidele ehitatava hoone puhul, arhiivi-, bibliograafia- ja/või arheoloogiliste uuringutega välja arheoloogilise kultuurikihi terviklik stratigraafia, võimalusel kuni inimtegevusest puutumata loodusliku pinnaseni*. See tähendab, et kui ehitustöid kavandatakse keskajal linnakindlustustega piiratud alal, ordulinnuse ja vallkraavide alal ning Katariina kabeli vahetus ümbruses tuleb kaevetöödel, sh post- ja vaivundamentidele ehitatava hoone puhul, arheoloogilise kultuurikihi stratigraafia terviklikult kuni inimtegevusest puutumata loodusliku pinnaseni välja selgitada arhiivi-, bibliograafia- ja/või arheoloogiliste uuringutega. Arvestades ehitatava uushoonestuse kapitaalsust ja eluiga, on vajalik kavandataval hoonestuse alal läbi viia terviklik kultuurikihi uurimine, et sellest koguda võimalikult palju teaduslikku teavet kihtide stratigraafilise ladestumise kohta. Vaivundamentide kavandamisel on arheoloogilist kihti kõige rohkem kahjustav, kui piiratakse ainult vaiade ala läbiuurimisega, sest see on kultuurikihi sügavust arvestades tehniliselt keeruline ning selline kaevamisviis raskendab kultuurikihi stratigraafiast aru saamist ja tõlgendamist: lõpuks on kultuurikiht lõhutatud, saadud info puudulik ega säili ka võimalust tulevikus ulatuslikumal arheoloogilisel uurimisel saada kätte seda infot, mis vaiamisel hävis. Kompromissina on suuremate hoonete puhul võimalik teha otsus, et vaialiinid uuritakse tranšeedena läbi ja liinide-vahelised alad jäävad kaevamata ja säilitatakse uushoone all. Uuringuga välja selgitatud väärtuslikud ehituskonstruksioonid ja -detailid tuleb säilitada maksimaalses ulatuses ja nendega vaiade projekteerimisel arvestada. Kavandatavad ehitustööd ja nende jaoks läbi viidud uuringud peavad tagama arheoloogiapärandi uurimise ja eksponeerimise võimalikkuse ka tulevikus.

Punkt 24.3 sätestab, et *väärtuslikud ajaloolised ehituskonstruksioonid ja -detailid säilitatakse*. Väärtuslikud ehituskonstruksioonid ja detailid on peamiselt keskaegse ja varauusaegse hoonestuse tarindite jäänused. Muuhulgas tuleb säilitada ordulinnuse ja linnakindlustuste maapealsed ja maa-alused osad, sh kivikonstruksioonid ja ordulinnust ümbritsevad vallikraavid koos nende reljeefiga.

Maa-aluste konstruksioonide markeerimisel on oluline teha seda viisil, mis ei kahjusta originaali. Maa peale ehituskonstruksiooni markeerimisest tuleb loobuda, kui seda plaanitakse näiteks massiivse müüritisena, mis seab ohtu maa sees säilinud konstruksiooni edasise säilimise. Sel juhul tuleb eelistada originaalkonstruksiooni säilitamist ilma markeerimiseta või leida markeerimiseks kergemad lahendused, mis ei sea ohtu originaali säilimist.

V osa. Muinsuskaitseala kaitsevööndi eesmärk ja selle tagamise nõuded.

Eelnõu punktis 25 on sätestatud, et muinsuskaitseala kaitsevöönd koosneb kahest osast. Kaitsevöönd (osa 1 ja osa 2) on kantud kaardile eelnõu lisas 1. Uue hoonestuse võimalik kõrgus kaitsevööndis (nii osa 1 kui 2) määratakse detailplaneeringu muinsuskaitse eritingimuste analüüsi tulemusena või projekti menetlemisel lähtudes kaitsevööndi eesmärgist ja vanalinna vaadeldavusest konkreetses kohas.

Eelnõu punktis 26 on välja toodud, et muinsuskaitseala vahetus läheduses asuva *kaitsevööndi osa 1 eesmärgid on tagada muinsuskaitseala säilimine sobivas ja toetavas keskkonnas ning vaadeldavus piki ajaloolisi tänavaid*. Uue ehitise püstitamisel või olemasoleva ehitise

maapealse osa laiendamisel tuleb arvestada ümbritseva keskkonnaga, et vältida järske üleminekuid hoonestuse mastaapsuses ja tiheduses võrreldes muinsuskaitsealaga. Piki ajalooliseid tänavaid avanevaid vaateid ehitistega ei sulgeta. Järskude üleminekute vältimise all hoonestuse mastaapsuses ja tiheduses mõistetakse muinsuskaitseala hoonestusega sarnase mahu, kõrguse ja tihedusega hoonestusmustrit jätkamist. Muinsuskaitseala vaadeldavus olulistest vaatepunktidest tähendab muinsuskaitseala suunalistel tänavatel vaadete säilitamist muinsuskaitsealale, st galeriide jms üle tänava rajatavate ehitiste vältimist, mis looksid visuaalse tõkke muinsuskaitseala ette.

Eelnõu punktis 27 on toodud kaitsevööndi osa 2 eesmärk – see on vastavalt MuKSe § 14 lg 3 p-le 2 tagada muinsuskaitseala vaadeldavus olulistest vaatepunktidest. Vaateid ehitistega ei sulgeta. Muinsuskaitsealale avanevad olulised vaated avanevad Tartu maanteelt ja Mustla maanteelt Viljandi linna siluutile, sh veetornile, Jaani kiriku tornile ja ordulinnuse varemetele. Vaadete loetelu ja nende ulatus kaardil on näidatud eelnõu lisas 1.

VI osa. Leevendused tööde tegemise loakohustusest ja teavitamise kohustusest muinsuskaitsealal ja selle kaitsevööndis.

MuKS § 19 lg 5 p 6 kohaselt saab muinsuskaitseala kaitsekorras teha leevendused § 33 sätestatud säilitamiskohustusest, § 52 lg 1–3 sätestatud tööde tegemise loa kohustusest ning § 58 lg 1–3 sätestatud kooskõlastamise või teavitamise kohustusest.

Eelnõus nimetatud leevendustega on võimalik saavutada proportsioon kaitse vajaduse ja piirangute vahel. Need leevendused vähendavad halduskoormust ning piiranguid omanikule ning samas ei kaasne sellega muinsuskaitseala väärtuste hävimise oht. Kaaludes võimalusi leevendusteks, jõuti järeldusele, et suuremad leevendused ei pruugi toetada ala väärtuste säilimist, mis on MuKS § 3 lg 4 järgi üks muinsuskaitse olulisi põhimõtteid.

Eelnõu punkt 28 sätestab, et muinsuskaitsealal ei ole nõutavad muinsuskaitse eritingimused ja Muinsuskaitseameti poolt antav tööde tegemise luba C-kaitsekategooria hoone konserveerimiseks, restaureerimiseks ja ehitamiseks. Tegemist on osalise leevendusega MuKS § 52 lg 1. Selle punkti alusel ei ole edaspidi vaja anda C-kaitsekategooria hoonetele muinsuskaitse eritingimusi ega tööde tegemise luba. Ehitusprojektide koostamisel tuleb lähtuda C-kaitsekategooria hoonetele antud üldistest nõuetest (eelnõu punkt 17), Muinsuskaitseamet annab oma kooskõlastuse tegevusele kohaliku omavalitsuse läbi viidavas ehitusloa või -teatise menetluses. Leevendus ei kehti kohaliku omavalitsuse menetluseta – nt juhul, kui kohalik omavalitsus hoone välisilme muutmiseks luba või teatist ei nõua, on nõutav Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba. Selliseks erandjuhtumiks võib olla nt hoone värvimine senisest erinevat värvi, katmine supergraafikaga vms, mis muudab hoone ilmet ja selle mõju linnaruumis oluliselt, kuid mida ei pruugita lugeda ehitusteatise kohustusega tööks.

Eelnõu punkt 29 sätestab, millistel juhtudel ei ole nõutav Muinsuskaitseameti poolt antav tööde tegemise luba.

Punktiga 29.1 leevendatakse tööde tegemise loa nõuet *kõrghaljastuse rajamiseks, kaeve- ja muudeks pinnase teisaldamise ja juurdeveoga seotud töödeks õuemaal väljaspool arheoloogilise kultuurkihi alalid.* Arheoloogilise kultuurkihi alad on näidatud kaardil eelnõu lisas 4. See on osaline leevendus muinsuskaitseaduse § 52 lg 3 p 1. Leevendus kehtib

ainult õuemaal (hoovides ja aedades) ja see ei kehti avalikele parkidele ega tänavaruumile, kus tööde tegemise loa nõue kaeve- ja haljastustöödel jääb kehtima haljastuse ja avaliku ruumi kultuuriväärtuste kaitseks.

Punktiga 29.2 leevendatakse tööde tegemise loa nõuet *kuni 30 cm sügavuste kaeve- ja pinnastetööde puhul arheoloogilise kultuurkihiga aladel olevatel õuemaadel*. Arheoloogilise kultuurkihiga alad on näidatud kaardil eelnõu lisas 4. See on osaline leevendus muinsuskaitseaduse § 52 lg 3 p 1. Leevendus kehtib ainult arheoloogilise kultuurkihiga määratud alade õuemaal (hoovides ja aedades) ja see ei kehti avalikele parkidele ega tänavaruumile, kus tööde tegemise loa nõue kaeve- ja haljastustöödel jääb kehtima haljastuse ja avaliku ruumi kultuuriväärtuste kaitseks.

Punktiga 29.3 leevendatakse tööde tegemise loa nõuet *raietöödeks ja hooajalise ehitise püstitamiseks, juhul kui kohaliku omavalitsuse üksus on kooskõlastanud raieloa ja hooajalise ehitise püstitamise loa muinsuskaitseametiga*. Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba ei ole nõutav raietöödeks ja hooajalise ehitise püstitamiseks juhul, kui kohalik omavalitsuse üksus on Muinsuskaitseameti raieloa või ehitamist lubava loa menetlusse kaasanud ja amet on loa kooskõlastanud või esitanud vastava arvamuse. See on osaline leevendus MuKS § 52 lg-st 1 ja § 52 lg 3 p-st 1. See tähendab, et kui kohalik omavalitsus kaasab Muinsuskaitseameti oma raielubade ja hooajaliste ehitiste (tänavakohvikud, suvised müügi(paviljonid) jms) lubade menetlusse, siis ei pea väljastama sama töö jaoks mitut luba. Leevendus ei kehti kohaliku omavalitsuse menetlusest, st juhul, kui linnavalitsus mingil põhjusel hooajalise ehitise rajamiseks või puu raiumiseks luba ei väljasta (nt kuna KOV-i loakohustus hõlmab ainult teatud omandivormis maad või kindlate väärtusklasside puid), siis saab Muinsuskaitseamet väljastada oma tööde tegemise loa.

Hooajaliste ehitiste, nagu kohtkindlalt ühendamata inventar (näiteks välimööbel, lillekastid, hooajalised info- ja reklaamikandjad ning tegevuskoha tähised jms) ning hooajaline pargi- ja rannainventar (batuudid-trampoliinid, vabaõhuspordi ja -mängude vahendid jms), paigaldamist muinsuskaitseametiga kooskõlastatavaks tegevuseks ei loeta. Kui randa või parki hakatakse rajama suuremaid atraktsioone, mis loetakse EhS mõttes spordi- ja puhkerajatisteks, nagu näiteks karussellid, või kohtkindlalt kinnitatud püsivad spordirajatised nagu kettagolfi rajad, siis sellised rajatised on juba parki muutvad ja vajavad Muinsuskaitseameti kaasamist otsustusprotsessi.

Samuti ei loeta muinsuskaitseametiga kooskõlastatavaks tegevuseks avaliku ürituse tarbeks ajutiste ehitiste ja linnaruumi elementide paigaldamist.

Eelnõu punkt 30 sätestab leevendused muinsuskaitseala kaitsevõndis tööde kooskõlastamise või teavitamise nõudest.

Punktiga 30.1 leevendatakse tööde kooskõlastamise nõuet *olemasoleva ehitise ümberehitamisel ja välisilme muutmisel, välja arvatud maapealse osa laiendamisel*. Olemasoleva hoone ümberehitamise, välisilme muutmise ja laiendamise kooskõlastamine Muinsuskaitseametiga, välja arvatud juhul, kui laiendamine hõlmab mahulist juurdeehitamist on leevendus MuKS § 58 lg 1. See näeb ette, et *pädev asutus kooskõlastab ametiga kaitsevõndis ehitusteatise kohustusega või ehitusloakohustusliku ehitise ehitamise, sealhulgas ajutise ehitise püstitamise või rajamise ning olemasoleva ehitise ümberehitamise, laiendamise, välisilme muutmise ja lammutamise*. Olemasoleva hoone ümberehitamine (rekonstrueerimine)

ning välisilme muutmine on seega muudetud leevendusega kooskõlastust mitte vajavaks täies mahus, laiendamine osaliselt.

Laiendamine on vastavalt EhS § 4 lg-le 2 *ehitamise, mille käigus muudetakse olemasolevat ehitist sellele juurde- ehk külge-, peale- või allaehitamisega*. Leevendusega loobutakse seega hoone olemasolevas mahus juurdeehitamise kooskõlastusnõudest (nt katusekorruse või keldrikorruse väljaehitamine), kooskõlastatavaks jääb ainult mahuline külge- või pealeehitamine, st kõik uued ehitismahud, mis muudavad kaitsevööndis hoonete kõrguseid ja hoonestusstruktuure.

Juhul, kui ehitisele lisatakse katusepinnale väljaehitisi või mistahes muid mahulisi juurdeehitisi, siis tuleb see muinsuskaitseala kaitsevööndis jätkuvalt Muinsuskaitseametiga kooskõlastada.

Punktiga 30.2 leevendatakse tööde teavitamise nõuet *ehitise ehitamisel või rajamisel, mis ei nõua ehitusseadustiku kohaselt ehitusluba ega ehitusteatist*. Leevendus tuleneb MuKS § 58 lg 2 sätestatud omaniku või valdaja kohustusest teavitada Muinsuskaitseametit ehitamisest muinsuskaitseala kaitsevööndis ehitisteatise või -loakohustuse puudumise korral. Sellised ehitised on alla 20 m² suuruse ehitusaluse pindalaga ja alla 5 m kõrgused ehitised. Linnalises keskkonnas nii väikesed ehitised kaitsevööndis eeldatavasti muinsuskaitseala vaadeldavust ei mõjuta ning nendest teavitamine ei ole vajalik.

Eelnõu VII osa. Muinsuskaitsealal paiknevate mälestiste kaitsevööndid.

MuKS § 14 lg 5 p 1 järgi ei kehtestata mälestisele kaitsevööndit, kui see asub muinsuskaitsealal, kui muinsuskaitseala kaitsekorras ei ole määratud teisiti. Kaitsekorras määratakse põhimõtted, millest tuleb lähtuda mälestisele kaitsevööndi määramisel ning eelhinntakse kaitsevööndi vajadust, kuid kaitsevöönd määratakse eraldi kultuuriministri käskkirjaga.

Eelnõu punktiga 31 sätestatakse, et kaitsevööndi võib määrata maa-alalisele kinnismälestisele. Kaitsevööndi määramise vajadus on sellise maa-alaliste kinnismälestise puhul, mille läheduses on oodata arheoloogilise kultuurikihi, sh matuste või ajalooliste ehitusstruktuuride ilmnemist. Kaitsevööndi määramise vajadust ja selle ulatust hinnatakse iga kinnismälestise puhul eraldi. Näiteks võib kaitsevööndi määrata mälestisele, mis ulatub muinsuskaitseala piirist välja. Selliste mälestiste puhul võib kaitsevöönd olla vajalik, kuna muinsuskaitseala kaitsevööndi eesmärk ei ole kaitsta konkreetse mälestise ümbrust, sh arheoloogiamälestise kaitsevööndis leiduvat võimalikku arheoloogilist kultuurikihti.

VIII osa. Korralduse jõustumine.

Punkt 32 sätestab, et korraldus jõustub kümnendal päeval pärast Riigi Teatajas avaldamist.

Punktis 33 sätestatakse, et vastavalt muinsuskaitseaduse § 91 lg 1 kohaselt lõpeb Vabariigi Valitsuse 06.02.2006 määruse nr 32 „Viljandi vanalinna muinsuskaitseala põhimäärus“ (RT I, 22.11.2016, 19) kehtivus punktis 32 sätestatud korralduse jõustumisel.

Korraldust on võimalik vaidlustada halduskohtumenetluse seadustikus sätestatud korras 30 päeva jooksul korralduse Riigi Teatajas avaldamise päevast arvates.

Kaitsekorra põhjendused ja selgitused esitatakse seletuskirjas, mis on kättesaadav Muinsuskaitseameti veebilehel ja Muinsuskaitseametis.

5. Kaitsekorra ette valmistamine ja menetluse kirjeldus

6. Eelnõu vastavus Euroopa Liidu õigusele

Eelnõu ei ole seotud Euroopa Liidu õigusega.

7. Korralduse mõju ja rakendamiseks vajalikud kulutused

Eelnõu loob senisest suurema selguse muinsuskaitseala väärtustes, põhimõtetes, nõuetes ja leevendustes. Selle koostamisse on panustanud erakordselt lai spetsialistide ning kogukonna esindajate ring, mis annab aluse tänapäeval oluliste väärtuste kaitseks Viljandi muinsuskaitsealal.

Suurimaks muudatuseks, mis kaitsekord kaasa toob, on ehitiste rühmitamine kolme erinevasse kategooriasse ja tööde tegemisel loakohustuse ulatuse sõltuvus sellest. Selle eesmärk on teha leevendusi nendele hoonetele, mille osas senised jäigad reeglid ei ole põhjendatud. Selle tulemusena väheneb Muinsuskaitseameti loakohustus enamike muinsuskaitsealal asuvate hoonete suhtes. Kuna senise põhimäärusega olid tööd hoonete interjöörides reguleeritud vanalinna alal kõikide hoonete puhul, siis leevenevad nõuded vanalinna alal kõikide B- ja C-kaitsekategooria hoonete puhul ning jäävad endiseks ainult 14 hoone puhul. Kõikide C-kategooria hoonete puhul toob kaitsekord kaasa olulise leevenduse loakohustuse osas.

Loakohustuse vähendamisel väheneb kodanike jaoks halduskoormus ja ametnike jaoks töökoormus oluliselt. C-kategooria hoonetele ei anta enam muinsuskaitse eritingimusi ega Muinsuskaitseameti tööde tegemise luba, vaid ehitamiseks piisab kohaliku omavalitsuse ehitusloast või -teatisest, millele Muinsuskaitseamet annab oma kooskõlastuse. B-kategooria hoonetele ei anta enam eritingimusi ega tööde tegemise lube sisetöödeks. Samuti väheneb halduskoormus ka raietööde ja hooajaliste ehitiste püstitamise osas, kuna Muinsuskaitseamet saab anda oma kooskõlastuse kohaliku omavalitsuse üksuse loamenetluses ja ei pea eraldi luba väljastama.

Muinsuskaitseala piiri muutmiseiga seoses jääb muinsuskaitsealalt välja 5 krunti üksikute hoonete ja parklaga, mis tähendab muinsuskaitsealalt välja jäävate kinnisvaraomanike jaoks kitsenduste vähenemist. Kaitsevööndi muutmiseiga väheneb samuti kinnisvaraomanike hulk oluliselt (kaitsevööndist jääb välja mitu kvartalit Kõrgemäe tänavast ida suunal). Lisandub aga üks vaatesektor (kaitsevööndi osa 2), mis osaliselt kattub pragu kehtiva kaitsevööndiga.

Omanikele väheneb halduskoormus ja ametnikel töökoormus ka kaitsevööndi hoonete puhul, kus ametiga ei ole vaja kooskõlastada ehitustöid, mis ei hõlma mahulist juurdeehitamist, ega teavitada alla 20 m² suuruse ehitusaluse pindala ja alla 5 meetri kõrguse ehitise püstitamisest.

Samas on muinsuskaitseala kaitsekorra sisu sõnastatud kehtiva põhimääruse tekstiga võrreldes oluliselt täpsemalt, mis võimaldab Muinsuskaitseametil tagada Viljandi linna väärtuste säilimise.

8. Korralduse jõustumine

Korraldus jõustub kümnendal päeval pärast Riigi Teatajas avaldamist.

9. Vaidlustamine

Korraldust on võimalik vaidlustada halduskohtumenetluse seadustikus sätestatud korras 30 päeva jooksul korralduse Riigi Teatajas avaldamise päevast arvates.

10. Eelnõu kooskõlastamine

Eelnõu esitatakse kooskõlastamiseks ministeeriumidele ning arvamuse avaldamiseks Viljandi Linnavalitsusele ja Volikogule.

MUSTAND